Міністерство освіти і науки України
Київський столичний університет імені Бориса Грінченка
Факультет психології, соціальної роботи та спеціальної освіти
Кафедра соціальної педагогіки та соціальної роботи

КВАЛІФІКАЦІЙНА РОБОТА

Досвід впровадження неурядовими організаціями адвокаційних кампаній щодо захисту прав жінок

здобувачки IV року навчання
групи САб-1-22-4.0д
ОПП Соціальна адвокація першого
(бакалаврського) рівня вищої освіти
спеціальності 231 Соціальна робота
Танигіної Надії Всеволодівни

Науковий керівник:
Сапіга Світлана Володимирівна,
доцент кафедри,
кандидат педагогічних наук

Київ – 2026

АНОТАЦІЯ

Танигіна Н. В. Досвід впровадження адвокаційних кампаній щодо захисту прав жінок. Кваліфікаційна робота бакалавра. Київський столичний університет імені Бориса Грінченка, Київ, 2026.

Кваліфікаційну роботу присвячено комплексному дослідженню ефективності впровадження адвокаційних кампаній у сфері захисту прав жінок в умовах воєнного стану в Україні. Об'єктом дослідження є процес впровадження адвокаційних кампаній у сфері гендерної рівності. Предметом дослідження є ефективність реалізації адвокаційних програм у сфері гендерної політики в Україні. У роботі здійснено теоретичний аналіз сутності та змісту поняття «адвокаційна кампанія» в сучасному науковому дискурсі, виокремлено чотири базові теоретичні підходи (інституційний, комунікативний, правозахисний та феміністичний), охарактеризовано нормативно-правову базу України у сфері гендерної рівності та захисту прав жінок. Емпіричну частину роботи побудовано на основі методологічної тріангуляції: стратегії кейс-стаді (кампанія за ратифікацію Стамбульської конвенції та волонтерська ініціатива «Arm Women Now»), якісного контент-аналізу цифрового контенту ГО «Марш Жінок» та напівструктурованого експертного опитування 12 фахівців правозахисного сектору.

За результатами дослідження емпірично підтверджено існування глибокої «імплементаційної прогалини» між прогресивним законодавством (de jure) та правозастосовною практикою (de facto): 83,3% експертів зафіксували розрив між ухваленим законом і практикою, а жоден із респондентів не визнав поточне бюджетне фінансування гендерних програм достатнім. Доведено ефективність моделі «трикутника партнерства» між НУО, державою та міжнародними донорами. Розроблено систему стратегічних рекомендацій, що включає створення Національної платформи громадського моніторингу, Академії гендерно-орієнтованого бюджетування та Центру цифрової контрадвокації.

Ключові слова: адвокаційна кампанія, гендерна рівність, захист прав жінок, імплементаційна прогалина, Стамбульська конвенція, цифрова адвокація, соціальна робота, воєнний стан, громадянське суспільство.

ABSTRACT

Tanyhina N. V. Experience of Implementing Advocacy Campaigns for the Protection of Women's Rights. Bachelor's thesis. Borys Grinchenko Kyiv Metropolitan University, Kyiv, 2025.

The thesis is devoted to a comprehensive study of the effectiveness of advocacy campaigns in the field of women's rights protection under martial law in Ukraine. The object of the study is the process of implementing advocacy campaigns in the field of gender equality. The subject of the study is the effectiveness of advocacy programmes in the field of gender policy in Ukraine. The research includes a theoretical analysis of the concept of an "advocacy campaign" in contemporary scholarly discourse, identifying four core theoretical approaches (institutional, communicative, human rights-based, and feminist). The normative and legal framework of Ukraine in the field of gender equality and women's rights protection is characterised. The empirical part of the study is built on methodological triangulation: a case study strategy (the campaign for the ratification of the Istanbul Convention and the volunteer initiative "Arm Women Now"), qualitative content analysis of the digital content of NGO "March of Women", and a semi-structured expert survey of 12 specialists from the human rights sector.

The research empirically confirms the existence of a deep "implementation gap" between progressive legislation (de jure) and law enforcement practice (de facto): 83.3% of experts identified a gap between enacted law and practice, and none of the respondents considered the current budget financing of gender programmes sufficient. The effectiveness of the "partnership triangle" model between NGOs, the state and international donors has been demonstrated. A system of strategic recommendations has been developed, including the establishment of a National Platform for Public Monitoring, an Academy of Gender-Responsive Budgeting, and a Digital Counter-Advocacy Centre.

Keywords: advocacy campaign, gender equality, women's rights protection, implementation gap, Istanbul Convention, digital advocacy, social work, martial law, civil society.

ЗМІСТ

РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНІ ЗАСАДИ ДОСЛІДЖЕННЯ АДВОКАЦІЙНИХ КАМПАНІЙ У СФЕРІ ГЕНДЕРНОЇ ПОЛІТИКИ 8
1.1. Сутність і зміст поняття “адвокаційна кампанія” у сучасному науковому дискурсі 8
1.2. Роль адвокаційних кампаній у формуванні та реалізації гендерної політики 12
1.3. Нормативно-правові основи гендерної політики та захисту прав жінок в Україні 1
1.4. Методи та підходи до оцінювання ефективності адвокаційних кампаній 18
ВИСНОВКИ ДО РОЗДІЛУ 1 22
РОЗДІЛ 2. АНАЛІЗ ДОСВІДУ ВПРОВАДЖЕННЯ АДВОКАЦІЙНИХ КАМПАНІЙ У СФЕРІ ЗАХИСТУ ПРАВ ЖІНОК В УКРАЇНІ 24
2.1. Характеристика ключових акторів адвокаційної діяльності 24
2.2. Аналіз успішних адвокаційних кампаній щодо прав жінок в Україні 29
2.3. Результати емпіричного дослідження: контент-аналіз та експертне опитування 32
2.4. Рекомендації щодо вдосконалення адвокаційних стратегій 52
ВИСНОВКИ ДО РОЗДІЛУ 2 59
ВИСНОВКИ 62
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ: 65
ДОДАТКИ 69

ВСТУП

Трансформація сучасної архітектури публічного управління та правозахисної діяльності в Україні безпосередньо пов’язана із системним зростанням суб’єктності інститутів громадянського суспільства. У сфері формування та реалізації гендерної політики громадський сектор традиційно виступає ключовим каталізатором реформ, легітимізації прав жінок та подолання дискримінаційних практик. В умовах тривалого воєнного стану правозахисний ландшафт зазнав докорінних змін, що зумовлено виникненням нових викликів: необхідністю забезпечення специфічних потреб жінок-військовослужбовиць та ветеранок, захистом осіб, які постраждали від сексуального насильства, пов’язаного з конфліктом (СНПК), а також превенцією домашнього насильства, ризики якого прогнозовано загострюються під впливом воєнних факторів та посттравматичного стресового розладу (ПТСР). Сучасний етап розвитку правової системи України характеризується наявністю глибокої «імплементаційної прогалини» (implementation gap) – критичного розриву між прогресивним євроінтеграційним законодавством (de jure), яскравим прикладом якого є ратифікація Стамбульської конвенції, та його реальним виконанням на місцях (de facto). Емпіричні показники засвідчують гострий дефіцит інфраструктурного та фінансового забезпечення спеціалізованих сервісів у територіальних громадах, що нівелює правові гарантії захисту постраждалих осіб.

Додатковим деструктивним чинником, який зумовлює нагальну актуальність дослідження інструментів правозахисного тиску, є сучасні процеси ревізії фундаментального вітчизняного законодавства. Зокрема, ухвалений у першому читанні законопроєкт щодо оновлення Цивільного кодексу України (№15150) викликав резонансні дискусії в експертному середовищі через наявність прихованих ризиків звуження або розмивання прав окремих категорій громадян та вразливих груп. Загроза законодавчого відкату під впливом консервативних наративів у процесі масштабної кодифікації доводить, що

вітчизняна адвокація має докорінно змінити свою парадигму. Вона переростає рамки суто просування нових норм і трансформується у стратегічний інструмент превентивної адвокації, громадського контролю та правового захисту від регресивних законодавчих ініціатив. Здатність правозахисних коаліцій оперативно мобілізувати ресурси та здійснювати експертний скринінг правотворчих процесів в умовах реформування Цивільного кодексу є базовою умовою збереження демократичного вектору держави. Усе це зумовлює необхідність комплексного наукового переосмислення досвіду реалізації та оцінки ефективності сучасних адвокаційних кампаній, визначення їхніх ключових комунікаційних та інституційних чинників успішності, що й визначило вибір теми бакалаврської роботи.

Об’єктом дослідження є процес впровадження адвокаційних кампаній у сфері гендерної рівності. Предметом дослідження є ефективність реалізації адвокаційних програм у сфері гендерної політики в Україні.

Метою дослідження є дослідження ефективності впровадження адвокаційних кампаній щодо захисту прав жінок, зокрема в умовах воєнного стану, та розробка стратегічних рекомендацій щодо їхнього вдосконалення. Для досягнення поставленої мети визначено такі завдання:

1. Проаналізувати теоретичні підходи до визначення сутності адвокаційних кампаній та їхньої ролі у циклі публічної політики (policy cycle).
2. Схарактеризувати нормативно-правову базу України, що регулює діяльність у сфері гендерної рівності та захисту прав жінок.
3. Дослідити особливості реалізації практичних адвокаційних кампаній у сфері гендерної політики в Україні на прикладі забезпечення прав жінок-військовослужбовиць (ініціатива «Arm Women Now») та ратифікації Стамбульської конвенції.
4. Здійснити емпіричну оцінку ефективності адвокаційних кампаній та визначити ключові чинники їх успішності й бар’єри у сфері гендерної рівності.

5. Розробити обґрунтовані рекомендації щодо підвищення ефективності майбутніх адвокаційних стратегій із просування гендерної рівності в Україні.

Для розв'язання визначених у роботі завдань та забезпечення об'єктивності й доказовості отриманих результатів було застосовано комплексний методологічний підхід, що поєднує взаємопов'язані загальнонаукові та спеціальні методи дослідження. Зокрема, за допомогою теоретико-порівняльного аналізу, а також методів дедукції та індукції було ґрунтовно вивчено сучасний науковий дискурс стосовно теоретичних засад правозахисної адвокації, її розмежування з лобіюванням та визначення її ролі на різних етапах циклу публічної політики.

Дослідження чинного конвенційного та національного законодавчого масиву у сфері забезпечення гендерної рівності здійснилося із системним застосуванням методу аналізу документів та нормативно-правових актів, що дозволило оцінити еволюцію правового поля України.

Практичний досвід впровадження та особливості реалізації конкретних правозахисних ініціатив, а саме багаторічної кампанії за ратифікацію Стамбульської конвенції та волонтерського проєкту з речового забезпечення захисниць на фронті, було детально вивчено за допомогою методу кейс-стаді (Case Study). Специфіка комунікаційного супроводу правозахисної діяльності в інтернет-просторі досліджувалася шляхом проведення якісного контент-аналізу масиву цифрових матеріалів (e-advocacy) на офіційній сторінці громадської організації «Марш Жінок» у соціальній мережі Instagram, завдяки чому вдалося виокремити провідні візуально-текстові фрейми та деконструювати ключові наративи інформаційної кампанії.

З метою верифікації теоретичних гіпотез та безпосередньої оцінки ефективності правозастосовної практики було застосовано емпіричний метод напівструктурованого експертного онлайн-опитування, до якого долучилися 12 профільних фахівців із провідних громадських організацій та профільних державних інституцій. Систематизація, узагальнення та інтерпретація

експертних оцінок здійснювалася із використанням аналітичної рамки «Логічної моделі» (Logic Model), що забезпечило наукову обґрунтованість сформульованих висновків.

Практичне значення одержаних результатів. Сформульовані висновки, аналітичні викладки контент-аналізу та розроблені рекомендації можуть бути використані правозахисними громадськими організаціями під час проектування майбутніх кампаній у соціальних мережах, органами місцевого самоврядування – для мінімізації імплементаційного розриву через механізми гендерно-орієнтованого бюджетування, а також у практичній діяльності фахівців із соціальної роботи та соціальних педагогів, які залучені до розбудови мережі підтримуючої інфраструктури для вразливих груп жінок на місцях.

Основними джерелами отримання інформації для написання роботи слугували: офіційні документи та нормативно-правові акти – міжнародні конвенції (Стамбульська конвенція, Конвенція CEDAW, Резолюція РБ ООН 1325), законодавство України у сфері протидії домашньому насильству та забезпечення гендерної рівності; наукові джерела – монографії, наукові статті та дисертаційні дослідження вітчизняних і зарубіжних науковців у галузі публічної політики, правозахисної адвокації та гендерних студій; аналітичні та звітні матеріали – публічні звіти та аналітичні доповіді провідних правозахисних організацій (ГО «Ла Страда-Україна», ГО «Марш Жінок», Українського жіночого фонду) та міжнародних інституцій (ООН Жінки, UNFPA, Рада Європи); цифрові джерела – офіційні веб-ресурси та сторінки громадських організацій у соціальних мережах, що слугували базою для контент-аналізу; джерела емпіричних даних – результати авторського напівструктурованого експертного онлайн-опитування 12 профільних фахівців із правозахисного сектору та органів державного управління.

Структура роботи. Бакалаврська робота складається зі вступу, двох розділів, висновків, списку використаних джерел (51 позиція) та додатків. Загальний обсяг роботи – 74 сторінки. У першому розділі здійснено теоретико-

методологічний аналіз адвокаційних кампаній у сфері гендерної політики. Другий розділ присвячено емпіричному дослідженню досвіду та шляхів підвищення ефективності адвокаційних кампаній щодо захисту прав жінок в Україні.

РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНІ ЗАСАДИ ДОСЛІДЖЕННЯ АДВОКАЦІЙНИХ КАМПАНІЙ У СФЕРІ ГЕНДЕРНОЇ ПОЛІТИКИ

1.1. Сутність і зміст поняття “адвокаційна кампанія” у сучасному науковому дискурсі

У сучасному науковому дискурсі поняття «адвокаційна кампанія» (від англ. *advocacy* – підтримка, захист) розглядається як багатогранний інструмент впливу на суспільні відносини та державну політику. Попри широке використання цього терміна в політології, соціології та державному управлінні, єдиного підходу до його визначення наразі не сформовано, що зумовлено динамічною природою адвокаційної діяльності та різноманітністю сфер її застосування [9]. Етимологічно термін походить від латинського *advocare*, що означає «закликати на допомогу», проте в сучасному політичному контексті він трансформувався у проактивну стратегію просування інтересів соціальних груп [32].

Традиційно адвокація трактується як цілеспрямований процес впливу на осіб, які приймають рішення (ОПР), з метою зміни законодавства, державної політики або практики її реалізації в інтересах певної групи людей або суспільства в цілому [51]. На відміну від лобіювання, яке часто фокусується на вузькокорпоративних інтересах, адвокація має виразний публічний характер і спрямована на досягнення суспільно значущого результату [41]. У науковій літературі підкреслюється, що адвокація є формою політичної участі, яка дозволяє неорганізованим або маргіналізованим групам отримати доступ до ресурсів та впливу [36].

У контексті захисту прав жінок, адвокаційна кампанія визначається як сукупність спланованих заходів, спрямованих на подолання гендерної дискримінації, забезпечення рівних прав та можливостей для жінок і чоловіків, а також імплементацію міжнародних стандартів гендерної рівності у національне законодавство [18]. Важливою характеристикою таких кампаній є їхній

стратегічний характер: вони не обмежуються одноразовими акціями, а передбачають послідовну реалізацію етапів від аналізу проблеми до оцінки впливу прийнятих рішень [34].

Для чіткого розуміння сутності поняття доцільно порівняти адвокацію з іншими видами комунікаційної та політичної діяльності.

Адвокаційна кампанія має за основну мету системні зміни в політиці та законодавстві в інтересах суспільства, що докорінно відрізняє її від лобіювання. Якщо лобіювання спрямоване на прямий вплив на законодавців задля прийняття конкретних рішень (часто – вузькокорпоративних), то адвокація працює на широке суспільне благо [9], [41]. Суттєва відмінність полягає і в рівні прозорості: для адвокації високий рівень публічності є головним інструментом впливу, тоді як лобіювання часто характеризується низькою прозорістю та кулуарністю переговорів [51].

Різняться також суб’єкти та методи діяльності. Адвокацію здійснюють громадські організації, активісти та коаліції, використовуючи мобілізацію громадськості, кампанії в медіа та експертний аналіз. Натомість суб'єктами лобіювання виступають професійні лобісти та бізнес-асоціації, які спираються на прямі контакти та фінансування кампаній [41].

Також важливо розмежовувати адвокацію та пропаганду. Метою пропаганди є формування певного світогляду або ідеології, часто через маніпуляцію інформацією та емоційний вплив, що є неприйнятним для демократичної адвокації, яка базується на фактах та правах людини [33]. У свою чергу, діяльність зі зв’язків з громадськістю (PR) фокусується на формуванні позитивного іміджу організації чи особи та управлінні інформаційними потоками, тоді як адвокація фокусується на вирішенні конкретної соціальної проблеми, навіть якщо це може бути непопулярним [50].

Таким чином, адвокація є унікальним інструментом, що поєднує експертність, публічність та суспільний інтерес.

Аналіз наукових праць дозволяє виділити чотири ключові теоретичні

підходи до розуміння сутності та механізмів адвокаційних кампаній:

Інституційний підхід (представлений у працях Дж. Марча, Дж. Олсена, а в українському дискурсі – О. Колоса) акцентує увагу на формальній взаємодії громадського сектору з державними інституціями. У межах цього підходу адвокація розглядається як легітимний канал демократичної участі громадян у процесі прийняття рішень, що дозволяє збалансувати інтереси держави та суспільства. Дослідники наголошують, що успіх адвокації залежить від "інституційної відкритості" політичної системи [9]. Прикладом реалізації цього підходу у сфері гендерної політики є діяльність МФО «Рівні можливості», коли громадські вимоги трансформуються у конкретні законопроєкти через офіційні парламентські процедури.

Комунікативний підхід (базується на теорії комунікативної дії Ю. Габермаса та концепціях М. Кастельса) фокусується на інформаційному складнику адвокації – цілеспрямованій зміні суспільного дискурсу. Прихильники цього підходу вважають, що політичні зміни неможливі без попередньої зміни суспільної свідомості через медіа та соціальні мережі [33]. У сфері захисту прав жінок цей підхід є критично важливим, оскільки він спрямований на деконструкцію стереотипів та упереджень (наприклад, фреймінг проблеми домашнього насильства як публічного злочину, а не приватної справи родини). Вірусні кампанії та флешмоби є класичним інструментарієм цього підходу.

Правозахисний підхід (розроблений М. Кек, К. Сіккінк) розглядає адвокацію крізь призму теорії транснаціональних адвокаційних мереж та міжнародного права. Відповідно до цього підходу, адвокація є інструментом захисту та відновлення порушених прав конкретних соціальних груп. Дослідники використовують концепцію "моделі бумеранга": коли внутрішні громадські організації не можуть напряму вплинути на свій уряд, вони звертаються до міжнародних інституцій, які, у свою чергу, здійснюють тиск на національну владу [18]. Підготовка тіньових звітів для комітету CEDAW в ООН

є типовим прикладом правозахисної адвокації.

Феміністичний підхід (представлений у працях С. Волбі, М. Верло) пропонує найбільш спеціалізований погляд на проблему. Він розглядає адвокаційну діяльність не просто як лобіювання інтересів, а як системний інструмент боротьби з патріархальними структурами влади та нерівністю [47]. Цей підхід наголошує на важливості інклюзивності, залучення маргіналізованих груп жінок (інтерсекційність) та просуванні гендерного мейнстримінгу на всіх рівнях державного управління [39]. На відміну від інших підходів, феміністична адвокація прагне не лише захистити жінок у межах існуючої системи, а докорінно трансформувати саму систему відносин.

У сфері гендерної політики адвокаційна кампанія набуває особливого змісту, оскільки вона спрямована не лише на зміну «букви закону», а й на трансформацію глибоко вкорінених соціокультурних норм. Специфіка таких кампаній полягає у їхній інклюзивності та необхідності залучення широкого кола стейкхолдерів – від міжнародних організацій (ООН, ОБСЄ) до місцевих громадських об'єднань [32]. Дослідники зазначають, що успіх гендерної адвокації залежить від здатності активістів створювати широкі коаліції, які об'єднують різні сегменти громадянського суспільства [51].

Особливе місце в науковому дискурсі займає питання «цифрової адвокації» (e-advocacy), яка використовує можливості соціальних мереж та цифрових платформ для швидкої мобілізації підтримки та вірального поширення правозахисних ідей [45]. В умовах військового стану в Україні цей аспект стає критично важливим через обмеженість фізичних зібрань та потребу у швидкому реагуванні, зокрема на запити жінок-військовослужбовиць.

Отже, адвокаційна кампанія у сфері гендерної рівності – це стратегічний, системний процес координації зусиль громадських інституцій, експертного середовища та активістів, спрямований на створення політико-правових умов для реального забезпечення прав жінок, усунення структурних бар’єрів на шляху до рівності та формування інклюзивної культури прийняття рішень [18], [9], [39].

1.2. Роль адвокаційних кампаній у формуванні та реалізації гендерної політики

Роль адвокаційних кампаній у системі формування та реалізації гендерної політики визначається їхньою здатністю виступати сполучною ланкою між запитами громадянського суспільства та функціями державних інституцій. В умовах демократичного транзиту адвокація перестає бути лише інструментом зовнішнього тиску і стає невід'ємним елементом циклу публічної політики (*policy cycle*), що включає етапи ідентифікації проблеми, розробки варіантів рішень, їх прийняття та подальшого моніторингу [40].

У науковому дискурсі роль адвокації у формуванні гендерної політики класифікується за кількома функціональними напрямами. По-перше, це функція «встановлення порядку денного» (*agenda setting*). Саме через адвокаційні зусилля питання, які тривалий час вважалися «приватними» або «другорядними» (наприклад, домашнє насильство або невидимість жінок у секторі оборони), легітимізуються як об'єкти державного регулювання [47]. Дослідники зазначають, що без активного втручання адвокаційних груп гендерні аспекти часто залишаються поза увагою технократичного апарату управління [49].

Яскравим прикладом реалізації цієї функції в Україні є багаторічна адвокаційна кампанія за ратифікацію Стамбульської конвенції. Протягом тривалого часу проблема насильства стосовно жінок блокувалася консервативними колами, проте правозахисна спільнота через використання інструменту електронних петицій до Президента України, які двічі набирали необхідні 25 000 голосів, змогла продемонструвати масовий суспільний запит і винести це питання на найвищий рівень державного порядку денного.

По-друге, адвокаційні кампанії виконують експертно-аналітичну роль. Сучасна гендерна політика вимагає використання специфічних інструментів, таких як гендерно-орієнтоване бюджетування або гендерно-правова експертиза законодавства. Громадські організації, реалізуючи адвокаційні проекти, часто володіють глибшою експертизою та кращим доступом до первинних даних про

потреби цільових груп, ніж державні органи [48]. Таким чином, адвокація забезпечує доказовість (*evidence-based*) гендерної політики, що є вимогою міжнародних стандартів, зокрема Стратегії гендерної рівності Ради Європи [38].

У сучасній практиці цю роль ілюструє правозахисний проект «Невидимий батальйон». Проведені в його межах ґрунтовні соціологічні та юридичні дослідження надали державним органам не суперечливу доказову базу щодо дискримінації жінок у секторі безпеки й оборони, що призвело до скасування застарілих наказів Міністерства оборони та відкриття для жінок доступу до бойових посад.

По-третє, критично важливою є роль адвокації на етапі реалізації та моніторингу політики. Навіть за наявності прогресивного законодавства, практика його застосування може гальмуватися через інертність бюрократичної системи або опір середовища. Адвокаційні кампанії «знизу» створюють механізми громадського контролю, змушуючи державні інституції дотримуватися взятих на себе зобов’язань. У цьому контексті адвокація виступає гарантом незворотності гендерних реформ [42].

Особливого значення адвокаційні кампанії набувають у кризові періоди, зокрема в умовах військового стану. Роль адвокації тут трансформується: вона стає інструментом адаптації гендерної політики до екстремальних умов. Наприклад, адвокаційні зусилля щодо забезпечення потреб жінок-військовослужбовиць (від розробки жіночої форми до забезпечення доступу до специфічної медицини) демонструють, як громадський сектор виявляє «прогалини» у державній системі та стимулює їх оперативне усунення [18], [43].

Показовим кейсом практичної адвокації «знизу» під час війни є волонтерська ініціатива «Arm Women Now». Зіткнувшись із проблемою відсутності жіночого речового забезпечення у Збройних Силах України, активісти не просто організували постачання безкоштовної форми, а застосували підхід, заснований на доказах: провели тестування лекал, зібрали антропометричні дані та зворотний зв'язок від захисниць, що дозволило змусити

державу взяти це зобов'язання на себе шляхом офіційного затвердження Міністерством оборони України у серпні 2023 року зразка-еталону літнього польового костюма для військовослужбовиць.

Варто також виділити роль адвокації у легітимізації гендерних змін в очах консервативних верств суспільства. Використовуючи методи стратегічних комунікацій, адвокаційні кампанії переводять абстрактні поняття «рівності» у площину практичної доцільності, економічного зростання та національної безпеки [44]. Це сприяє зниженню соціальної напруги та формуванню широкого консенсусу щодо необхідності гендерної модернізації держави [13].

Це чітко простежується у діяльності коаліції громадських організацій (зокрема ГО «Ла Страда-Україна» та «Марш жінок»), які в межах кампанії за Стамбульську конвенцію розробляли спеціальні інформаційні матеріали та посібники для спростування міфів опонентів, зміщуючи фокус суспільної дискусії з ідеологічних маніпуляцій на реальний захист прав постраждалих від насильства та невіддільність цих кроків від євроінтеграційного поступу України.

Таким чином, адвокаційні кампанії виконують функцію каталізатора гендерних перетворень, забезпечуючи динамічність, інклюзивність та ефективність державної гендерної політики на всіх рівнях її впровадження.

1.3. Нормативно-правові основи гендерної політики та захисту прав жінок в Україні

Нормативно-правова база України у сфері гендерної політики являє собою складну, багаторівневу систему, що формувалася під впливом як внутрішніх демократичних перетворень, так і зобов'язань держави перед міжнародною спільнотою. Для цілей дослідження адвокаційних кампаній доцільно структурувати цей нормативний масив, виокремивши національне законодавство, міжнародні договори, ратифіковані Верховною Радою, та підзаконні акти стратегічного характеру.

Фундаментальною основою правового забезпечення гендерної рівності

виступає Конституція України. Стаття 24 Основного Закону прямо забороняє будь-які привілеї чи обмеження за ознаками статі та гарантує рівність прав жінки і чоловіка. Важливо підкреслити, що Конституція не лише декларує принцип рівності, а й окреслює механізми його забезпечення через надання рівних можливостей у громадсько-політичній та культурній діяльності, у здобутті освіти, професійній підготовці, а також у праці та винагороді за неї [10]. Розвиваючи конституційні положення, у 2005 році було прийнято Закон України «Про забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків», який став результатом тривалої адвокації жіночих організацій. Цей документ став переломним для національної правової системи, оскільки вперше закріпив терміни «гендерна рівність» та «гендерна дискримінація», а також запровадив механізм гендерно-правової експертизи чинного законодавства [21]. Однак, на думку експертів, тривалий час цей закон мав переважно рамковий характер через відсутність дієвих санкцій, що зумовило необхідність подальших адвокаційних зусиль громадянського суспільства.

Наступним суттєвим кроком у посиленні захисту прав жінок стало прийняття у 2017 році Закону України «Про запобігання та протидію домашньому насильству». Цей акт криміналізував домашнє насильство, наблизив українське законодавство до європейських стандартів та впровадив нові інструменти захисту, такі як «терміновий заборонний припис» стосовно кривдника [22].

Важливим складником правової системи є блок міжнародних зобов'язань. Україна є учасницею Конвенції ООН про ліквідацію всіх форм дискримінації щодо жінок (CEDAW), яка є основоположним документом у сфері захисту прав жінок та зобов’язує державу регулярно звітувати про прогрес у цій сфері. Крім того, стаття 420 Угоди про асоціацію між Україною та ЄС визначає забезпечення гендерної рівності однією з цілей співробітництва. Знаковою подією стала ратифікація у червні 2022 року Конвенції Ради Європи про запобігання насильству стосовно жінок і домашньому насильству (Стамбульської конвенції).

Прийняття Закону № 2389-IX стало одним із найяскравіших прикладів успішної адвокаційної кампанії в історії незалежної України, яка тривала понад десятиліття попри опір консервативних груп [24]. Ратифікація цього документу поклала на державу зобов'язання не лише карати кривдників, а й системно фінансувати превентивні заходи та мережу спеціалізованих притулків.

З огляду на предмет дослідження, особливу увагу слід приділити нормативній базі у секторі безпеки та оборони. Ключовим документом у цій сфері є Резолюція Ради Безпеки ООН 1325 «Жінки, мир, безпека». Україна стала першою державою у світі, яка прийняла Національний план дій з виконання цієї резолюції в умовах активного військового конфлікту. Поточний Національний план дій на період до 2025 року фокусується на розширенні участі жінок у прийнятті рішень щодо безпеки, захисті від насильства, пов'язаного з конфліктом, та забезпеченні потреб жінок-військовослужбовиць [23]. Варто зазначити, що адвокаційні кампанії, зокрема проект «Невидимий батальйон», мали безпосередній вплив на зміни у військовому законодавстві. Результатом цієї діяльності стало скасування застарілих наказів, що забороняли жінкам обіймати бойові посади, та прийняття Закону України № 2523-VIII від 2018 року. Цей закон зрівняв права жінок і чоловіків у проходженні військової служби, дозволивши жінкам укладати контракт до досягнення граничного віку перебування на службі та отримувати рівний доступ до військових звань [20].

Водночас аналіз нормативної бази дозволяє виявити певну диспропорцію між de jure (юридичним закріпленням прав) та de facto (реальним станом справ). Попри прогресивне законодавство, в Україні все ще відсутні ефективні квотні механізми у виконавчій владі, а імплементація норм щодо протидії сексизму в медіа та рекламі часто гальмується.

Іншим деструктивним складником правозастосовної практики є низька процесуальна ефективність органів юстиції та правопорядку, що посилює проблему латентності злочинів проти жінок. Офіційна статистика ілюструє невтішну динаміку: за даними Міністерства внутрішніх справ України, загальна

кількість зареєстрованих випадків домашнього насильства зросла на 20 %, що змушує парламент працювати над посиленням відповідальності [11]. Аналіз поліцейської статистики підтверджує постійне зростання кількості кримінальних проваджень за ст. 126-1 КК України («Домашнє насильство»): якщо у 2021 році було зареєстровано 2432 злочини, то після очікуваного спаду у перший рік повномасштабного вторгнення (1498 справ у 2022 році), у 2023 році цей показник стрімко зріс до 2705 проваджень [31], [28]. Водночас аналітика платформи «Опендатабот» фіксує деструктивну тенденцію значного відсіву справ на шляху до судового розгляду: незважаючи на загальне збільшення кількості кримінальних проваджень, відсоток справ, які реально передаються до суду, почав суттєво знижуватися (впавши до 64 % на початку 2024 року порівняно з 83 % у попередні роки) [28]. Такий відсів підтверджує проблему низької ефективності правоохоронної системи та залишає багатьох кривдників без покарання. Постраждалі особи систематично зазнають повторної віктимізації під час контактів із правоохоронцями через незастосування належних алгоритмів оцінки ризиків та ігнорування поліцією обов'язку роз'яснення прав чи видачі термінових заборонних приписів.

Крім того, умови воєнного стану створили та поглибили нові «сірі зони» у правовому регулюванні. Насамперед це стосується соціального захисту жінок-ветеранок та розробки дієвих механізмів реагування на випадки сексуального насильства, пов’язаного з конфліктом (СНПК). Правозахисники наголошують, що сексуальне насильство, яке чинить армія країни-агресора, має системний характер і використовується як цілеспрямована тактика війни та інструмент терору [25]. З огляду на це, подолання законодавчих «сірих зон» вимагає від держави не лише зусиль у притягненні винних до відповідальності, а й побудови комплексної системи захисту. Така система має гарантувати безпечні умови для повідомлення про злочин без ризику стигматизації чи вторинної віктимізації, забезпечувати повний доступ до правосуддя та медико-психологічної допомоги, а також включати чіткі правові механізми виплати репарацій і справедливих

компенсацій для постраждалих від СНПК [25].

Підсумовуючи, можна стверджувати, що нормативно-правова база України у сфері гендерної політики є достатньо розвиненою та значною мірою гармонізованою з європейськими стандартами. Вона створює необхідне правове поле для розгортання адвокаційної діяльності. Проте наявність так званої «імплементаційної прогалини» (implementation gap) між буквою закону і практикою його застосування залишає широке поле для діяльності громадських організацій, роблячи адвокацію критично необхідним інструментом громадського контролю за виконанням державою своїх зобов'язань.

1.4. Методи та підходи до оцінювання ефективності адвокаційних кампаній

Оцінювання ефективності адвокаційних кампаній є одним із найскладніших та найбільш дискусійних завдань у сфері публічної політики та управління громадськими організаціями. Специфіка цієї діяльності полягає в тому, що на відміну від проєктів прямої дії – наприклад, надання гуманітарної допомоги, де результат є матеріальним і легко вимірюваним у кілограмах вантажу чи кількості бенефіціарів, – адвокація оперує менш відчутними категоріями. Вона спрямована на системні зміни у державних політиках, управлінських практиках та суспільній свідомості. Цей процес часто є тривалим, нелінійним і важко піддається прямому кількісному вимірюванню, оскільки соціальні зміни можуть проявлятися через значний проміжок часу після завершення самої кампанії [35].

У науковій літературі та практиці громадського сектору виокремлюють ключову методологічну проблему оцінювання адвокаційної діяльності – так звану проблему атрибуції (attribution problem). Її сутність полягає у складності, а подекуди й неможливості точного визначення того, наскільки конкретна зміна (наприклад, прийняття певного закону чи ратифікація міжнародної угоди) стала безпосереднім результатом діяльності саме цієї кампанії. У політичному процесі завжди діє сукупність факторів: вплив зовнішніх політичних чинників,

діяльність інших акторів, зміни в економічній ситуації чи загальному соціальному контексті [46]. З огляду на це, сучасні дослідники пропонують змінити фокус оцінювання: замість пошуку прямої «атрибуції» (тобто спроби приписати весь успіх виключно собі) доцільно використовувати підхід оцінки «внеску» (contribution analysis). Такий підхід є більш науково обґрунтованим, оскільки він дозволяє проаналізувати, як саме дії адвокаційної кампанії вплинули на загальний процес змін у поєднанні з іншими факторами.

Для комплексного та системного аналізу ефективності адвокаційних кампаній, зокрема у сфері гендерної політики, доцільно застосовувати «Логічну модель» (Logic Model). Цей інструмент дозволяє структурувати процес оцінювання, послідовно розглядаючи його на кількох взаємопов'язаних рівнях.

Перший рівень аналізу охоплює ресурсні показники (Inputs). Дослідженню підлягають фінансові, людські та часові ресурси, які були інвестовані в кампанію. Це дозволяє оцінити економічну ефективність та інституційну спроможність організації.

Наступним етапом є оцінка показників процесу та діяльності (Activities & Outputs). Цей рівень фіксує безпосередні дії виконавців: кількість проведених круглих столів, прес-брифінгів, підготовлених аналітичних звітів, а також охоплення аудиторії через канали комунікації та соціальні мережі. Варто зауважити, що хоча ці індикатори є кількісними і легко піддаються верифікації, самі по собі вони ще не свідчать про реальні якісні зрушення у суспільстві, а лише демонструють інтенсивність роботи.

Значно глибшим рівнем аналізу є дослідження показників результату (Outcomes), які відображають коротко- та середньострокові зміни, досягнуті в ході кампанії. До таких змін, насамперед, належить трансформація риторики осіб, які приймають рішення (ОПР). Позитивним індикатором є ситуація, коли політики починають використовувати термінологію кампанії, наприклад, вживаючи коректні терміни «гендерна рівність» замість абстрактних формулювань. Також до цього рівня відносяться процедурні зрушення: офіційна

реєстрація законопроєкту, створення профільних робочих груп або запрошення експертів кампанії до консультацій з органами влади. Окремим маркером успіху є медіа-резонанс, який вимірюється не лише валом публікацій, а й зміною тональності висвітлення проблеми – переходом від ігнорування чи скепсису до конструктивного обговорення [6].

Найвищим і найскладнішим для досягнення рівнем є показники впливу (Impact). Вони відображають довгострокові системні зміни, які є кінцевою метою будь-якої адвокації. У контексті захисту прав жінок це може бути прийняття нових законів, виділення сталого бюджетного фінансування на державні гендерні програми і, як наслідок, реальне покращення становища жінок у суспільстві та подолання дискримінаційних практик. Узагальнений вигляд чотирьох рівнів Логічної моделі представлено у табл. 1.1.

Таблиця 1.1

Логічна модель оцінювання ефективності адвокаційної кампанії

Рівень оцінювання	**Сутність показника (Що вимірюємо?)**	**Індикатори успіху (Приклад)**
1. Ресурси (Inputs)	Інвестиції та потенціал, вкладені в реалізацію кампанії.	Бюджет кампанії, кількість залучених волонтерів, експертний потенціал аналітиків, витрачений час.
2. Діяльність та Продукти (Activities & Outputs)	Безпосередні дії та створені матеріали (кількісні показники роботи).	Проведено 5 круглих столів; опубліковано 10 аналітичних звітів; зібрано 25 000 підписів під петицією.
3. Результати (Outcomes)	Коротко- та середньострокові зміни у поведінці, дискурсі або процедурах стейкхолдерів.	Депутати зареєстрували законопроєкт; зміна тональності у ЗМІ (відмова від сексистських заголовків); міністерство створило робочу групу з НУО.

4. Вплив (Impact)	Довгострокові системні зміни в суспільстві та державній політиці (кінцева мета).	Прийнято закон (напр., ратифіковано Конвенцію); виділено державне фінансування на шелтери; рівень домашнього насильства статистично знизився.

Окрім застосування логічної моделі, арсенал методів оцінювання адвокації включає специфічні інструменти, що дозволяють глибше дослідити якісні аспекти змін. Зокрема, метод «Картування результатів» (Outcome Mapping) фокусується на зміні поведінки партнерів та стейкхолдерів, розглядаючи зміни у взаємодіях як ключовий результат. Ефективною також є методологія «Беллвезер» (Bellwether Methodology), яка передбачає проведення інтерв'ю з впливовими особами та лідерами думок. Це дозволяє з’ясувати, чи відбулася еволюція їхніх поглядів щодо певного питання і чи пов’язують вони цю зміну з аргументами, наведеними адвокаційною кампанією. Доповнює цей інструментарій системний медіа-моніторинг та контент-аналіз, що дають змогу відстежити проникнення ключових меседжів кампанії у широкий публічний дискурс.

Варто окремо наголосити на тому, що в умовах України, і особливо під час дії правового режиму воєнного стану, до традиційних критеріїв ефективності додаються специфічні індикатори. Критично важливою стає адаптивність – здатність кампанії оперативно змінювати тактику під впливом безпекових факторів та зміни пріоритетів порядку денного. Не менш важливим критерієм є безпека, що передбачає відсутність негативних наслідків для учасниць адвокації (фізичних, репутаційних чи цифрових). Крім того, в умовах обмежених ресурсів визначальним фактором успіху стає коаліційна спроможність – уміння об'єднувати зусилля різних організацій та секторів для посилення спільного голосу та впливу на органи влади [17].

Підсумовуючи викладене, можна стверджувати, що науково обґрунтоване оцінювання ефективності адвокаційної кампанії вимагає поєднання кількісних

методів (статистичні дані, метрики охоплення) та якісних підходів (експертні опитування, аналіз документів, кейс-стаді). Саме така методологічна комбінація дозволяє досліднику не лише констатувати факт успіху чи невдачі, а й глибоко зрозуміти механізми впливу громадянського суспільства на формування та реалізацію державної політики.

ВИСНОВКИ ДО РОЗДІЛУ 1

За результатами виконання першого завдання дослідження встановлено, що адвокаційна кампанія є системним, стратегічно спланованим процесом впливу громадянського суспільства на органи влади з метою зміни публічної політики, законодавства та соціальних практик. Порівняльний аналіз із суміжними явищами (лобіювання, пропаганда, PR) виявив ключову відмінність адвокації – спрямованість на захист публічного інтересу та системні суспільні зміни. Виокремлено чотири базові теоретичні підходи до осмислення адвокаційної діяльності: інституційний, комунікативний, правозахисний та феміністичний, кожен із яких розкриває окремий вимір ефективного впливу на формування гендерної політики.

Реалізація першого завдання також передбачала з’ясування ролі адвокаційних кампаній у циклі публічної політики (policy cycle). Встановлено, що адвокація виконує ключові функції на всіх його етапах: від внесення гендерних проблем до порядку денного (agenda setting) та забезпечення доказовості державних рішень – до моніторингу імплементації ухваленого законодавства. В умовах України адвокаційні кампанії часто компенсують недостатню ініціативність державних інституцій, виступаючи каталізатором гендерних реформ, що підтверджується досвідом кампаній за ратифікацію Стамбульської конвенції та ініціативи «Arm Women Now».

У ході виконання другого завдання дослідження охарактеризовано нормативно-правову базу України у сфері гендерної рівності та захисту прав жінок. Встановлено, що вона є достатньо розвиненою та значною мірою

гармонізованою з міжнародними стандартами: включає конституційні гарантії, профільне законодавство (Закони про рівні права та про запобігання домашньому насильству), а також міжнародні зобов'язання (Стамбульська конвенція, CEDAW, Резолюція РБ ООН 1325). Водночас виявлено глибоку «імплементаційну прогалину» (implementation gap) між нормативним закріпленням прав та практикою їх реалізації, що обумовлює необхідність активної адвокаційної діяльності як механізму громадського контролю за виконанням державою своїх зобов'язань.

Визначено теоретико-методологічні засади оцінювання ефективності адвокаційних кампаній як підґрунтя для реалізації четвертого завдання дослідження. З'ясовано, що ключовою методологічною проблемою є «проблема атрибуції», вирішення якої потребує переходу від пошуку прямої атрибуції до аналізу «внеску» кампанії у загальний процес змін. Обґрунтовано застосування «Логічної моделі» (Logic Model) як комплексного інструменту оцінювання, що охоплює чотири взаємопов'язані рівні: ресурси (Inputs), діяльність і продукти (Activities & Outputs), результати (Outcomes) та довгостроковий вплив (Impact). Саме ця методологічна рамка стане основою для емпіричного аналізу адвокаційних кампаній у другому розділі роботи.

РОЗДІЛ 2. АНАЛІЗ ДОСВІДУ ВПРОВАДЖЕННЯ АДВОКАЦІЙНИХ КАМПАНІЙ У СФЕРІ ЗАХИСТУ ПРАВ ЖІНОК В УКРАЇНІ

2.1. Характеристика ключових акторів адвокаційної діяльності

Успішність адвокаційних кампаній у сфері гендерної політики в Україні безпосередньо залежить від ефективної взаємодії трьох ключових груп стейкхолдерів: державного сектору (як об'єкта впливу та партнера), організованого громадянського суспільства (суб'єкта адвокації) та міжнародних інституцій (донорів та гарантів стандартів). Ця модель взаємодії, яку дослідники часто визначають як «трикутник партнерства», набула особливих рис в умовах воєнного стану.

Першою важливою складовою цієї системи є інституційний механізм, у межах якого державні органи виступають у двох ролях: як цільова аудиторія, що приймає рішення, та як внутрішні союзники («інсайдери»). В Україні вже сформовано розгалужений національний механізм забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків. Ключовою фігурою у виконавчій владі є Урядова уповноважена з питань гендерної політики, яка координує роботу міністерств та забезпечує врахування гендерного компоненту в урядових рішеннях. Для адвокаційних кампаній співпраця з офісом Уповноваженої є критично важливою для легітимізації громадських ініціатив [12]. На парламентському рівні діє Міжфракційне об'єднання (МФО) «Рівні можливості», створене у 2011 році, яке стало головним лобістом гендерних питань у Верховній Раді. Депутати, що входять до складу МФО, часто виступають співавторами законопроєктів, розроблених громадськими організаціями, та просувають їх у сесійній залі, що є класичним прикладом підкріплення зовнішньої адвокації політичною волею зсередини [15]. Окрім того, з початком війни ключовими акторами стали Міністерство оборони та МВС. Створення посад радників з гендерних питань у силових структурах відкрило нові канали для адвокації прав жінок-

військовослужбовиць, що раніше було ускладненим через закритість цих інституцій.

Другим ключовим елементом і основним рушієм адвокаційних кампаній є громадянське суспільство. Український жіночий рух на сучасному етапі характеризується високим рівнем експертизи та чіткою сегментацією. У межах цього дослідження особливої ваги набуває аналіз географії адвокаційних кампаній, яка визначає просторовий та територіальний вимір діяльності правозахисного сектору, а також рівні його безпосереднього впливу на органи влади та цільову аудиторію. Географічна архітектура вітчизняного феміністичного активізму охоплює взаємопов'язані рівні – від локальних низових ініціатив у територіальних громадах до загальнонаціональних та транснаціональних експертних мереж. Системний огляд ландшафту громадянського суспільства дозволяє детально схарактеризувати загальні характеристики та специфіку просторового розгортання трьох провідних акторів, чиї комунікаційні та операційні моделі репрезентують різні виміри сучасної правозахисної діяльності.

Першим класичним типом є громадська організація «Ла Страда-Україна», яка представляє модель довготривалої, інституціоналізованої правозахисної діяльності, чия географія системно поєднує національний та транснаціональний рівні. На загальнонаціональному рівні організація забезпечує ґрунтовну аналітичну, соціологічну та юридичну базу для реформування правового поля, здійснюючи незалежну експертизу законопроєктів та оперуючи всеукраїнськими гарячими лініями підтримки, дані яких слугують емпіричним джерелом для виявлення латентних правових прогалин. Водночас транснаціональний вимір географії ГО «Ла Страда-Україна» виражається у підготовці альтернативних і тіньових звітів для міжнародних моніторингових інституцій, зокрема Комітету ООН з ліквідації дискримінації щодо жінок (CEDAW) та органів Ради Європи, що дозволяє застосовувати міжнародні стандарти для посилення внутрішнього правозахисного тиску.

Другим впливовим актором виступає ГО «Марш Жінок», діяльність якої демонструє високу ефективність освоєння цифрової географії адвокаційного процесу (digital advocacy або e-advocacy). Загальною характеристикою цієї організації є її орієнтація на динамічну зміну суспільного дискурсу, проактивну деконструкції міфів консервативних груп та швидку мобілізацію широкої низової підтримки громадян. Просторова специфіка кампаній ГО «Марш Жінок» полягає в тому, що вони розгортаються переважно у віртуальному медіапросторі та соціальних мережах, стираючи географічні кордони між регіонами та долаючи фізичні обмеження воєнного стану. Завдяки мережевим інструментам цифрових комунікацій організація трансформує розпорошені локальні запити у скоординований загальнонаціональний тиск на центральні органи влади, паралельно створюючи розгалужену регіональну офлайн-інфраструктуру шелтерів та хабів для допомоги постраждалим особам.

Третім специфічним актором, чия поява стала відповіддю на екстремальні виклики сьогодення, є волонтерська ініціатива «Arm Women Now». Загальна характеристика цього суб’єкта полягає у реалізації швидкої, прагматичної та високоспеціалізованої адвокації практичних і матеріальних потреб, заснованої на доказовому підході (evidence-based approach). Географія та просторова логіка кампанії «Arm Women Now» має унікальний вектор «знизу-вгору»: її запуск розпочався безпосередньо з лінії бойового зіткнення та місць дислокації військових підрозділів у різних регіонах України, де збирався первинний антропометричний матеріал та зворотний зв'язок від захисниць. Надалі географічний фокус перемістився до столиці – у площину взаємодії з Міністерством оборони України, де локальний волонтерський досвід постачання форми був успішно конвертований у загальнодержавний відомчий стандарт речового забезпечення, що поширився на всю територію країни.

Зокрема, правозахисні та експертні організації забезпечують фактологічну та юридичну базу адвокаційних кампаній, надаючи допомогу постраждалим та здійснюючи експертизу законопроєктів. Феноменом останніх років стала поява

організацій, що представляють інтереси жінок у війні, наприклад, «Жіночий ветеранський рух» (ЖВР). Вони фокусуються на вузькоспеціалізованій, але критично важливій адвокації: забезпеченні жінок формою, засобами гігієни, доступом до бойових посад та реабілітації [4]. Важливу роль відіграють також інфраструктурні організації, наприклад «Український жіночий фонд», який не лише фінансує ініціативи, а й виступає координаційним хабом, допомагаючи локальним жіночим організаціям об'єднуватися в коаліції для проведення національних кампаній.

Третім вектором впливу є міжнародні партнери, роль яких в українській адвокації є подвійною: вони надають необхідні фінансові та технічні ресурси, а також здійснюють дипломатичний тиск («м'яку силу») на органи влади. Структури ООН (ООН Жінки, UNFPA) надають методичну підтримку та допомагають імплементувати світові стандарти, а їхні звіти часто стають основою доказової бази для адвокатів. Міжнародні фонди (NDI, USAID, Фонд імені Гайнріха Бьолля) сприяють навчанню активісток та фінансують довготривалі проєкти, які держава часто не може підтримати бюджетним коштом. Водночас у контексті євроінтеграції рекомендації Ради Європи та інституцій ЄС стають обов’язковими до виконання, що значно полегшує роботу внутрішнім адвокаційним групам. Показовим прикладом є вимога ратифікації Стамбульської конвенції, яка була частиною діалогу з ЄС [14].

Варто наголосити, що взаємодія цих акторів в умовах війни зазнала трансформації, перейшовши від конфронтації до синергії. В умовах воєнного стану державні органи стали більш відкритими до експертизи громадського сектору через брак власного ресурсу для швидкого реагування на нові виклики, такі як сексуальне насильство з боку окупантів. Громадські організації, зі свого боку, взяли на себе частину державних функцій (евакуація, надання притулків, психологічна допомога), що посилило їхню позицію як рівноправних партнерів у процесі формування політики [2].

Отже, ландшафт акторів адвокаційної діяльності в Україні є розгалуженим та інституціоналізованим. Ключовим фактором успіху є здатність громадських організацій будувати коаліції та знаходити «агентів змін» всередині державних структур, спираючись при цьому на підтримку міжнародних партнерів.

У межах нашого дослідження просторовий вимір або географія адвокаційної діяльності ключових акторів розглядається не як абстрактна категорія, а як чітко диференційований інструмент впливу, що безпосередньо координується під завдання двох обраних кейсів: ратифікації Стамбульської конвенції та речового забезпечення захисниць. Аналіз просторової структури трьох провідних неурядових суб'єктів дозволяє конкретизувати особливості їхнього функціонування відповідно до предмету роботи. Географічний вектор діяльності громадської організації «Ла Страда-Україна» у межах кампанії за ратифікацію Стамбульської конвенції характеризується насамперед поєднанням національного (централізованого) та транснаціонального рівнів, що класично реалізує правозахисний теоретичний підхід . На загальнодержавному рівні географія організації зосереджена безпосередньо в центрі прийняття політичних рішень – у місті Києві, забезпечуючи пряму лобістську та експертну взаємодію з Кабінетом Міністрів, Урядовою уповноваженою з питань гендерної політики та профільними комітетами Верховної Ради України . Водночас транснаціональний вимір географії цього актора виражається у постійній комунікації з міжнародними інституціями – структурами Ради Європи та Комітетом ООН CEDAW. Організація використовує «модель бумеранга», трансформуючи первинні дані своїх всеукраїнських гарячих ліній у тіньові звіти для міжнародних моніторингових органів, які, у свою чергу, здійснюють зворотний дипломатичний тиск на національну владу з вимогою виконання конвенційних зобов'язань . Таким чином, геометрія повноважень «Ла Страда-Україна» пов’язує центральний апарат управління держави з глобальними інституціями захисту прав людини. Цифрова та інфраструктурна географія ГО «Марш Жінок» у межах кампанії за Стамбульську конвенцію має принципово іншу конфігурацію,

оскільки базується на децентралізованій мережевій мобілізації суспільства. Основне поле комунікаційної взаємодії організації розгортається у віртуальному просторі (digital advocacy), що дозволяє долати фізичні кордони та безпекові обмеження воєнного стану . За допомогою інструментів стратегічного SMM на платформі Instagram ГО «Марш Жінок» нівелює географічну віддаленість бенефіціарів, об'єднуючи розпорошену регіональну аудиторію в єдиний інформаційний потік. Це дозволило акумулювати голоси громадян з усіх областей України для успішного підписання електронних петицій на сайті Президента, доводячи особам, що приймають рішення, наявність масового низового запиту. Водночас фізична географія організації відображає прагматичні спроби подолати виявлену «імплементаційну прогалину» на місцях: вона матеріалізується у створенні конкретної регіональної мережі притулків, шелтерів та кризових хабів, заснованих ГО «Марш Жінок» у різних областях для безпосередньої підтримки постраждалих жінок, що є просторовим містком між центральною адвокацією та локальними потребами громад. Унікальну просторову логіку в межах кампанії за права жінок-військовослужбовиць демонструє волонтерська ініціатива «Arm Women Now», чий географічний вектор руху визначається за напрямом «периферія (фронт) – центр». Загальна характеристика просторового розгортання цієї кампанії полягає у її первинному укоріненні безпосередньо на лінії бойового зіткнення та в місцях дислокації військових підрозділів у різних регіонах України. Саме там, у польових умовах, здійснювався первинний збір емпіричних даних – антропометричних вимірів захисниць та їхнього безпосереднього зворотного зв'язку щодо непридатності чоловічого речового забезпечення. Наступним кроком географічного трансферу став перенесення отриманої доказової бази з передової до столиці, у простір взаємодії з Міністерством оборони України. Результатом цього локально-центрального руху стало затвердження єдиного загальнодержавного зразка-еталону літнього польового костюма для військовослужбовиць, що дозволило

масштабувати волонтерський досвід периферії на всю географічну мережу Збройних Сил України.

2.2. Аналіз успішних адвокаційних кампаній щодо прав жінок в Україні

Для глибокого розуміння механізмів адвокації доцільно здійснити порівняльний аналіз двох показових кампаній, які, маючи спільну мету – забезпечення прав жінок, суттєво відрізняються за масштабом, тривалістю та застосованим інструментарієм. Перший приклад, процес ратифікації Стамбульської конвенції, він демонструє класичну модель довготривалої політичної адвокації, спрямованої на зміну законодавства. Другим прикладом є ініціатива «Arm Women Now», що ілюструє феномен волонтерської адвокації «знизу», що виникла як відповідь на практичні виклики воєнного стану.

Найтривалішою та однією з найскладніших адвокаційних кампаній в історії незалежної України став процес ратифікації Конвенції Ради Європи про запобігання насильству стосовно жінок і домашньому насильству (Стамбульської конвенції). Хоча Україна підписала цей документ ще у 2011 році, його ратифікація відбулася лише у червні 2022 року. Передумовою розгортання кампанії стала критична ситуація у сфері протидії домашньому насильству: високий рівень толерування цього явища у суспільстві, відсутність ефективних механізмів захисту постраждалих та невідворотність покарання для кривдників.

Стратегія адвокаційної кампанії базувалася на створенні широкої коаліції громадських організацій (зокрема ГО «Ла Страда-Україна», «Марш жінок», «Український жіночий фонд») та використанні багаторівневої комунікації. Ключовим викликом став опір релігійних організацій та консервативних політичних кіл, які маніпулювали поняттям «гендер», стверджуючи, що Конвенція загрожує інституту традиційної сім'ї. У відповідь на це адвокаційна спільнота зосередила зусилля на роз'яснювальній роботі, просуваючи ключовий наратив: «Традиційні цінності – це не насильство» [26]. Важливим інструментом тиску на владу став механізм електронних петицій до Президента України, які

двічі набирали необхідні 25 000 голосів, що слугувало індикатором значного суспільного запиту. Вирішальним фактором успіху стало стратегічне використання політичного моменту –прив'язування ратифікації до євроінтеграційного процесу. Отримання статусу кандидата в члени ЄС вимагало від України демонстрації прихильності до європейських цінностей, і адвокати ефективно використали це «вікно можливостей», переконавши політичне керівництво у необхідності цього дипломатичного кроку [5]. Результатом кампанії стало системне зрушення, що запустило процес адаптації національного законодавства та розбудови інфраструктури допомоги.

Якщо ратифікація Стамбульської конвенції є прикладом «вертикальної» політичної адвокації, то ініціатива «Arm Women Now» (засновниця, Ірина Никорак) є яскравим зразком адвокації практичних потреб під час війни, тобто . Станом на початок повномасштабного вторгнення у ЗСУ служили тисячі жінок, проте держава забезпечувала їх чоловічою формою та білизною. Це створювало не лише фізичний дискомфорт, а й несло прямі загрози здоров'ю та знижувало боєздатність через невідповідність амуніції антропометричним даним жінок та порушення терморегуляції.

Унікальність цієї кампанії полягає у використанні підходу, заснованого на доказах (evidence-based approach). Замість виключно емоційних закликів, ініціатива провела тестування чоловічої форми на жінках, зібрала емпіричні дані та розробила власні лекала, що враховували анатомічні особливості жіночої фігури. Кампанія пройшла шлях від волонтерського пілотного проєкту, в межах якого було пошито та передано на фронт тисячі комплектів форми, до системної зміни державної політики. Отримавши позитивний зворотний зв'язок від військовослужбовиць, ініціатори кампанії здобули неспростовні аргументи для діалогу з Міністерством оборони [8]. Метою адвокації було не просто забезпечити жінок одягом (що є функцією волонтерства), а змусити державу взяти це зобов'язання на себе шляхом затвердження відповідних технічних специфікацій. Результатом цієї роботи стало затвердження у серпні 2023 року

Міністерством оборони України зразка-еталону літнього польового костюма для військовослужбовиць, що дозволило поставити жіночу форму на офіційне забезпечення [16].

Порівняльний аналіз цих кейсів свідчить про інституційну зрілість українського громадянського суспільства. У випадку зі Стамбульською конвенцією успіх було досягнуто завдяки поєднанню внутрішнього суспільного тиску та зовнішньополітичної кон'юнктури. Натомість у кейсі «Arm Women Now» вирішальну роль відіграла експертиза громадського сектору та здатність активістів запропонувати державі готове, перевірене на практиці рішення проблеми. Спільним знаменником обох кампаній є те, що ініціатором змін виступила громадськість, а результатом стала трансформація державної політики.

2.3. Результати емпіричного дослідження: контент-аналіз та експертне опитування

Емпірична частина дослідження базується на принципі методологічної тріангуляції та охоплює два методи збору даних. Перший – якісний контент-аналіз цифрових матеріалів (e-advocacy) на офіційних ресурсах ГО «Марш Жінок» у мережі Instagram: текстових дописів, візуальних карток та інфографіки. Другий – напівструктуроване експертне онлайн-опитування 12 профільних фахівців із провідних правозахисних організацій (ГО «Ла Страда-Україна», ГО «Марш Жінок», «Київська школа рівних можливостей») та органів державної влади, які безпосередньо брали участь в адвокаційних процесах. Систематизація результатів здійснювалася за аналітичною рамкою «Логічної моделі» (Logic Model).

Результати контент-аналізу цифрової адвокації ГО «Марш Жінок». За результатами якісного контент-аналізу цифрових матеріалів (e-advocacy) на офіційних ресурсах ГО «Марш Жінок» у мережі Instagram було зафіксовано низку ключових тенденцій.

По-перше, організація продемонструвала високу ефективність у деконструкції міфів (myth-busting). Вона успішно нейтралізувала дезінформацію консервативних груп за допомогою візуальних карток формату «Міф проти Реальності», надавши аудиторії чіткі та зрозумілі аргументи для захисту Стамбульської конвенції.

По-друге, дієвим механізмом стало системне стимулювання аудиторії до мікро-дій (Call to Action). Кампанія суттєво знизила поріг входу в активізм завдяки чітким покроковим інструкціям (як зареєструватися на сайті Президента, підписати петицію чи правильно поширити інформацію), що дозволило швидко мобілізувати десятки тисяч громадян.

По-третє, вагому роль відіграв перехід від сухої офіційної статистики до емоційного сторітелінгу. Публікація особистих історій та цілеспрямоване використання емоційно-образного візуального фреймінгу допомогли надати проблемі «людського обличчя» та подолати суспільну байдужість.

По-четверте, успіх інформаційної кампанії був значною мірою зумовлений каскадним залученням інфлюенсерів. Стратегічна співпраця з лідерами думок різних рівнів – від зірок шоу-бізнесу, таких як Маша Єфросініна, до локальних мікро-блогерів – дозволила органічно вивести тему протидії насильству з маргінальної правозахисної ніші у широкий національний мейнстрим.

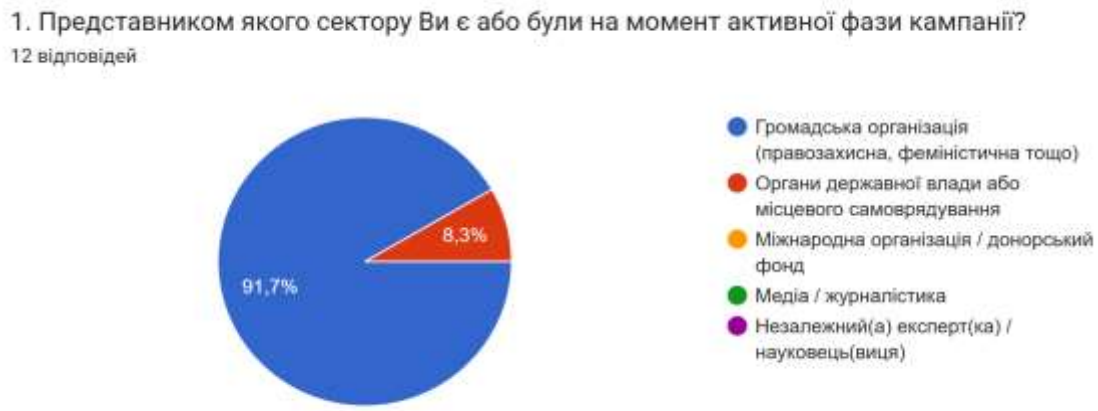
По-п’яте, визначальним фактором стало вдале геополітичне позиціонування. Права жінок та необхідність ратифікації Конвенції успішно фреймувалися не просто як локальна соціальна проблема, а як безальтернативний цивілізаційний вибір України та обов’язкова умова євроінтеграції, що чітко протиставлялося патріархальній ідеології країни-агресора.

Узагальнюючи результати контент-аналізу, можна стверджувати, що сучасна цифрова адвокація остаточно трансформувалася з простого інструменту інформування на потужний і самостійний механізм масової суспільної мобілізації.

Результати експертного опитування. Аналізуючи отримані результати, першочергово варто схарактеризувати професійний профіль залучених експертів для підтвердження валідності та репрезентативності даних.

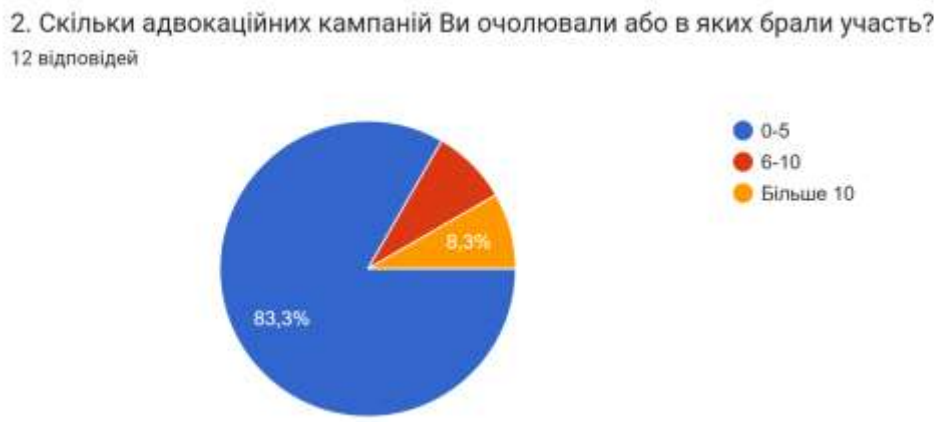
Аналізуючи отримані результати емпіричного дослідження, першочергово варто схарактеризувати професійний профіль залучених експертів. Це є необхідним кроком для підтвердження валідності, об'єктивності та репрезентативності отриманих даних.

Рис. 2.1. Розподіл респондентів за секторальною приналежністю

Відповідно до результатів опитування щодо секторальної приналежності респондентів на момент активної фази кампанії, абсолютна більшість опитаних – 91,7% (11 фахівців) є представниками громадянського суспільства, зокрема правозахисних та феміністичних громадських організацій. Ще 8,3% (1 респондент) представляє органи державної влади або місцевого самоврядування. Такий розподіл вибірки є цілком закономірним та об'єктивно відображає реальну архітектуру адвокаційних процесів в Україні: саме неурядовий сектор виступає головним ініціатором, генератором експертизи та рушієм змін, тоді як залучення представників державного апарату дозволяє доповнити дослідження важливим поглядом «зсередини» владної системи.

Рис. 2.2. Практичний досвід участі експертів в адвокаційних кампаніяхи участь?)

Аналізуючи рівень практичного досвіду залучених фахівців, результати засвідчують їхню глибоку безпосередню інтегрованість у правозахисну діяльність. Переважна більшість експертів (83,3%, або 10 осіб) мають практичний досвід участі або безпосереднього очолювання від 1 до 5 повноцінних адвокаційних кампаній. Водночас майже 17% респондентів володіють значним та видатним досвідом управління правозахисними процесами: 8,3% (1 особа) брали участь у 6–10 кампаніях, і ще 8,3% (1 особа) реалізували понад 10 масштабних адвокаційних ініціатив.

У підсумку, така структура експертної вибірки красномовно свідчить про високу фаховість, доказовість та репрезентативність залученої панелі. Це дає всі підстави стверджувати, що подальші оцінки ефективності інструментів, комунікаційних стратегій та виявлених системних бар'єрів базуються не на теоретичних припущеннях, а на реальному практичному досвіді впровадження правозахисних ініціатив в Україні.

Аналізуючи подальші результати експертного опитування, варто детальніше зупинитися на хронології залучення фахівців, їхніх функціональних ролях та географічному (просторовому) вимірі проведення кампанії за ратифікацію Стамбульської конвенції.

Зокрема, у третьому та четвертому питаннях ми отримали такі дані щодо динаміки активності та розподілу ролей:

Відповідаючи на третє питання («На якому етапі Ви найактивніше долучилися до адвокаційної кампанії за ратифікацію Стамбульської конвенції?»), рівно половина респондентів (50%) зазначила, що найактивніше включилася в роботу на фінальному етапі тиску та ратифікації (2020–2022 рр.). Це свідчить про феномен потужної ситуативної консолідації громадянського суспільства саме в період відкриття політичного євроінтеграційного «вікна можливостей». Водночас майже третина опитаних (30%) була залучена протягом усього процесу, що підтверджує наявність стійкого інституційного експертного ядра організацій, які не припиняли боротьбу навіть у періоди стагнації. Ще 20% респондентів відзначили свою найвищу активність у період першої спроби ратифікації та жорсткого опору консервативних сил (2016–2019 рр.).

Аналізуючи четверте питання («Якою була Ваша основна роль у цій адвокаційній кампанії?»), бачимо, що абсолютною домінантою серед напрямів роботи стало «надання прямої допомоги постраждалим», яке обрали 66,7% респондентів. На другому місці за поширеністю опинилася «мобілізація громадськості» (41,7%), тоді як суто «юридичний аналіз» здійснювали 16,7% опитаних фахівців. Інші ролі (комунікація з медіа та психологічна підтримка на гарячих лініях) склали по 8,3%. Це красномовно свідчить про те, що вітчизняна адвокація базується не на відірваному від реальності кабінетному лобіюванні, а на глибокому практичному зануренні: системні зміни просувають ті самі експерти, які щодня стикаються з реальними травматичними наслідками насильства.

Далі, у п'ятому та шостому питаннях ми можемо проаналізувати географічний фокус кампанії та рівень публічності залучених експертів:

У п'ятому питанні («Чи вела кампанія регіональну роботу, чи була переважно києво-центричною?») переважна більшість фахівців - 75% - підтвердили, що кампанія вела масштабну регіональну роботу, і лише 25%

визначили її як переважно києво-центричну. Це переконливо доводить децентралізацію сучасного правозахисного руху. Успіх ратифікації Конвенції став можливим саме завдяки тому, що організаторам вдалося вийти за межі столичної експертної «бульбашки», застосувати інструменти цифрової мобілізації та залучити до активізму регіональні ініціативи й представниць територіальних громад по всій країні.

У шостому питанні, яке стосувалося методологічної верифікації («Бажаєте Ви залишити свої контактні дані... чи бажаєте залишитись анонімним респондентом?»), відповіді розподілилися нерівномірно. Переважна більшість експертів скористалися правом на анонімність, що є стандартною практикою в дослідженнях політичних та правозахисних процесів. Проте інші 25% відкрито надали свої дані (зокрема, Ірина Конченкова з ГО «Київська школа рівних можливостей», Дмитрук Юлія Ростиславівна та пані Олена), що висвітлює достатній рівень відкритості правозахисного сектору та готовність лідерів думок публічно підписуватися під своїми критичними оцінками щодо реалізації гендерної політики державою.

Переходячи до другого блоку анкети, який стосувався оцінки загальної стратегії та ефективності «Трикутника партнерства» (рівень Activities за Логічною моделлю), ми отримали вельми показові результати щодо внутрішньої координації правозахисного сектору та обраних методів впливу.

Аналізуючи сьоме питання, експертам було запропоновано оцінити рівень координації та згуртованості (коаліційну спроможність) між різними громадськими організаціями під час кампанії за шкалою від 1 («дуже низький, кожен діяв окремо») до 5 («дуже високий, єдина стратегія»). Абсолютна більшість фахівців відзначила високий рівень консолідації: 83,3% опитаних (10 експертів) обрали позначку «4», і ще 8,3% (1 експерт) оцінили згуртованість на максимальні «5» балів. Лише 8,3% вказали нейтральну оцінку «3». Як засвідчують ці результати, перед лицем потужного опору консервативних сил правозахисним організаціям вдалося подолати внутрішню конкуренцію,

об'єднати ресурси та виступити єдиним адвокаційним фронтом, що стало однією з фундаментальних передумов фінального успіху.

Восьме питання було спрямоване на визначення того, яка стратегія виявилася більш дієвою в українських реаліях для просування Конвенції. Оцінювання здійснювалося за шкалою, де позначка «1» означала «виключно вертикальну» стратегію (вплив «згори» через політичні еліти та міжнародний тиск), а «5» – «виключно горизонтальну» (масова низова мобілізація «знизу-вгору»). Отримані дані демонструють застосування гібридної моделі з помітним тяжінням до горизонтального підходу:

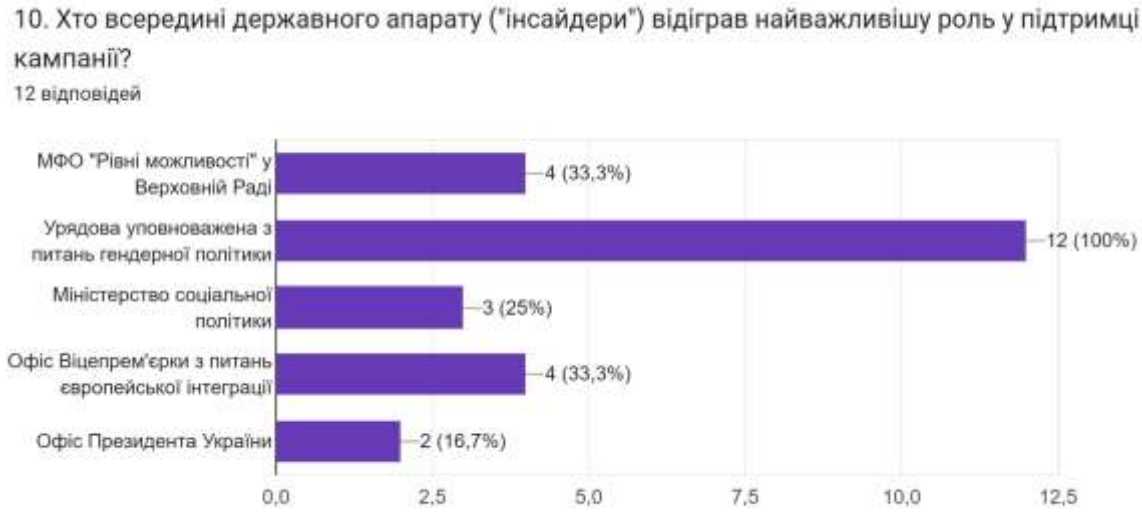
- Рівно половина респондентів – 50% (6 осіб) – обрали медіанну позначку «3», що вказує на абсолютний баланс і рівноцінну значущість обох підходів.
- Водночас 41,7% (5 осіб) схилилися до оцінки «4», віддаючи більшу перевагу саме горизонтальній мобілізації громадянського суспільства.
- Лише 8,3% (1 особа) обрали позначку «2» на користь вертикального тиску. Це свідчить про те, що хоча політичний та дипломатичний тиск згори був необхідним, без потужної децентралізованої комунікації з суспільством та роботи з регіональними цільовими аудиторіями ратифікація була б неможливою.

У дев'ятому питанні, експерти оцінили загальну ефективність «Трикутника партнерства» – взаємодії між громадськими організаціями, державою та міжнародними донорами у цій кампанії. Шкала передбачала оцінки від 1 («взаємодія була суто формальною») до 5 («це був зразковий приклад партнерства»). Отримані дані переконливо доводять високу дієвість такої моделі синергії: 75% респондентів (9 осіб) високо оцінили партнерство на «4» бали, а 8,3% (1 особа) поставили максимальні «5» балів. Помірну позначку «3» обрали лише 16,7% (2 особи).

Такі результати чітко підтверджують ефективність консолідованої моделі: громадський сектор успішно генерував експертизу та суспільний запит, міжнародні донори надавали необхідну ресурсну й політичну підтримку, а

прогресивна частина державного апарату трансформувала цей консолідований тиск у прийняте законодавче рішення.

Рис. 2.3. Розподіл відповідей на питання 10 (ключові «інсайдери» у державному апараті)

Як засвідчують результати десятого питання («Хто всередині державного апарату ("інсайдери") відіграв найважливішу роль у підтримці кампанії?» з можливістю обирати до 3 пунктів), абсолютним лідером підтримки стала Урядова уповноважена з питань гендерної політики – її роль як ключової союзниці відзначили 100% (12 із 12) опитаних експертів.

Друге місце за рівнем впливу розділили Міжфракційне об'єднання «Рівні можливості» у Верховній Раді та Офіс Віцепрем'єрки з питань європейської інтеграції (їх вказали по 33,3%, або 4 особи відповідно). Дещо меншу роль, на думку респондентів, відіграли Міністерство соціальної політики (25%) та Офіс Президента України (16,7%).

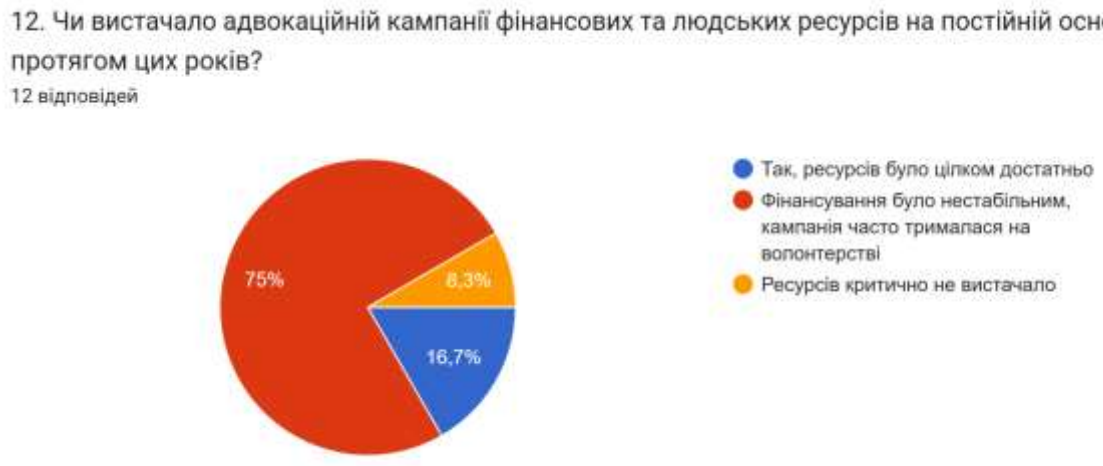
Це переконливо свідчить про те, що інституція Урядової уповноваженої успішно виконує функцію головного «містка» між вимогами громадянського суспільства та виконавчою владою, забезпечуючи внутрішню легітимізацію та просування правозахисних ініціатив у владних кабінетах.

Розглядаючи вплив зовнішньополітичних чинників, в одинадцятому питанні експертам було запропоновано оцінити вплив отримання Україною статусу кандидата на вступ до ЄС на фінальне рішення парламенту щодо ратифікації (за шкалою від 1 до 5).

Отримані дані повністю підтверджують гіпотезу про стратегічне використання геополітичного «вікна можливостей». Переважна більшість фахівців – 75% у сукупності – високо оцінили цей вплив: 58,3% (7 осіб) обрали позначку «4», а ще 16,7% (2 особи) визначили цей фактор як «вирішальний тригер» (максимальна оцінка «5»). Лише один респондент (8,3%) оцінив цей вплив низько.

Це підтверджує, що аргумент євроінтеграції став тим фінальним потужним важелем, який дозволив подолати багаторічний опір консервативних політичних еліт у сесійній залі.

Рис. 2.4. Розподіл відповідей на питання 12 (достатність ресурсів кампанії)

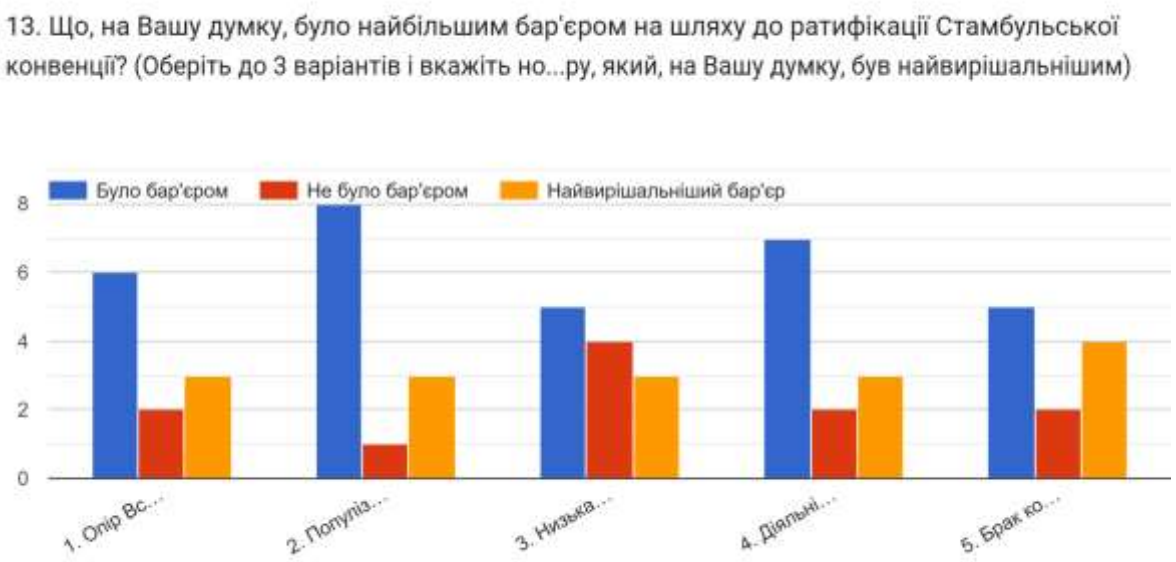
Звертаючись до базового рівня аналізу за Логічною моделлю (оцінка вкладених ресурсів – Inputs), результати дванадцятого питання яскраво ілюструють інституційні та фінансові виклики вітчизняного правозахисного сектору. Відповідаючи на запитання «Чи вистачало адвокаційній кампанії фінансових та людських ресурсів на постійній основі протягом цих років?», абсолютна більшість – 75% експертів (9 осіб) – зазначила, що «фінансування

було нестабільним, кампанія часто трималася на волонтерстві». Лише 16,7% (2 особи) вказали, що ресурсів було цілком достатньо, а 8,3% (1 особа) констатували їх критичну нестачу.

Ці показники віддзеркалюють надзвичайно високий рівень самовідданості громадських активістів, але водночас сигналізують про серйозні ризики для сталості сектору. Це свідчить про те, що успіх кампанії національного та міжнародного масштабу значною мірою тримався на безоплатній понаднормовій праці (волонтерстві) представниць громадянського суспільства, що у довгостроковій перспективі може призводити до їхнього стрімкого професійного та емоційного вигорання.

Переходячи до третього аналітичного блоку експертного опитування, який стосується комунікаційних стратегій та подолання бар'єрів (рівень Outputs / Outcomes за Логічною моделлю), ми отримуємо глибоке розуміння того, з якими інформаційними викликами стикалося громадянське суспільство та які інструменти виявилися найбільш дієвими.

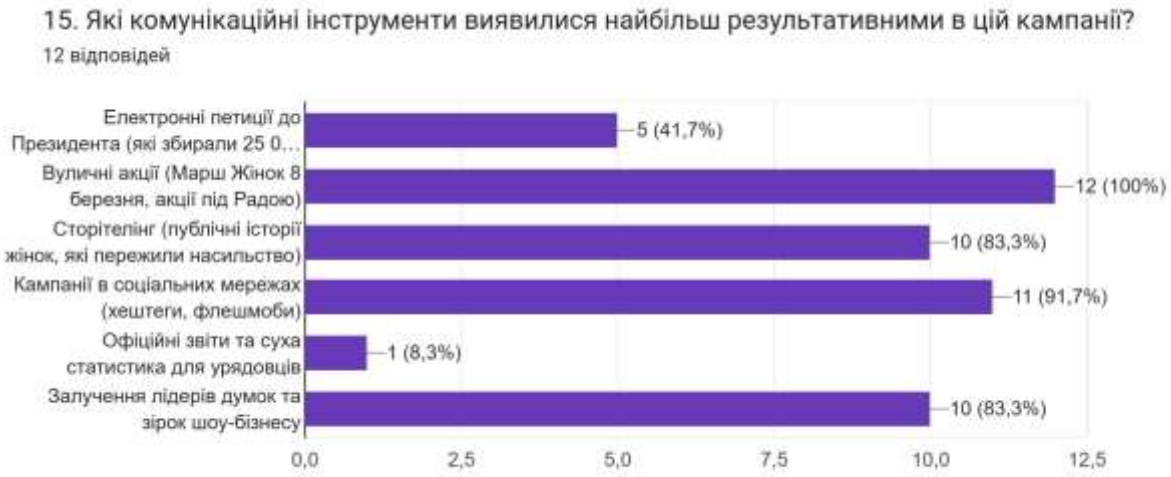
Рис. 2.5. Розподіл відповідей на питання 13 (бар'єри на шляху до ратифікації)

Аналізуючи тринадцяте питання щодо найголовніших бар'єрів на шляху до ратифікації Стамбульської конвенції, результати демонструють складний політико-ідеологічний ландшафт. Як засвідчують отримані дані, найчастіше експерти ідентифікували як суттєву перешкоду «Популізм та брак політичної волі» (найвищий показник у категорії «було бар'єром» – 8 голосів), а також «Діяльність ультраправих і радикальних угруповань» (7 голосів) та «Опір Всеукраїнської ради церков і консервативних груп» (6 голосів). Показово, що саме брак внутрішньої координації («Брак координації всередині державного апарату») отримав найбільшу кількість позначок як «найвирішальніший бар'єр» (4 голоси). Це свідчить про те, що адвокаційній кампанії доводилося боротися не лише з ідеологічними опонентами у публічному просторі, а й із системним політичним саботажем та інституційною слабкістю всередині самої системи державного управління.

Відповідаючи на такий потужний ідеологічний опір, громадські організації були змушені вести активну інформаційну війну. У чотирнадцятому питанні експерти оцінили ефективність роз'яснювальної роботи та контрнаративів ГО у відповідь на міфи про «гендерну ідеологію» (за шкалою від 1 до 5). Результати показують помірно-позитивну оцінку: 100% респондентів оцінили зусилля на рівні 3 балів і вище. З них 41,7% (5 осіб) обрали «3», 33,3% (4 особи) – «4», і 25% (3 особи) поставили найвищу оцінку «5». Відсутність негативних оцінок (1 і 2) переконливо свідчить про те, що правозахисницям вдалося втримати інформаційний удар і не програти дискурс консерваторам, успішно розвінчуючи маніпуляції.

Рис. 2.6. Розподіл відповідей на питання 15 (найрезультативніші комунікаційні інструменти)

Найбільш показовими для нашого дослідження є результати п'ятнадцятого питання, де експерти визначали найрезультативніші комунікаційні інструменти кампанії (можна було обрати кілька варіантів). Отримані дані демонструють абсолютну перемогу масових, емоційних та цифрових форматів над традиційним бюрократичним підходом:

- Абсолютним лідером стали вуличні акції (Марш Жінок 8 березня, акції під Радою) – їх обрали 100% експертів (12 із 12)
- На другому місці опинилися кампанії в соціальних мережах (хештеги, флешмоби) – 91,7% (11 осіб)
- Третє місце розділили сторітелінг (публічні історії жінок, які пережили насильство) та залучення лідерів думок і зірок шоу-бізнесу – по 83,3% (10 осіб)
- Натомість офіційні звіти та суха статистика для урядовців отримали лише 1 голос (8,3%)

Ця тенденція частково підтверджується і в шістнадцятому питанні, де 50% експертів скоріше або повністю погодилися (оцінки 4 та 5), що візуальний фреймінг та емоційно-образний контент діють на осіб, які приймають рішення, краще за сухі аналітичні матеріали. Ще 41,7% зайняли нейтральну позицію (оцінка 3), що свідчить про необхідність балансу: емоції привертають увагу, але для фінального рішення потрібна тверда юридична база.

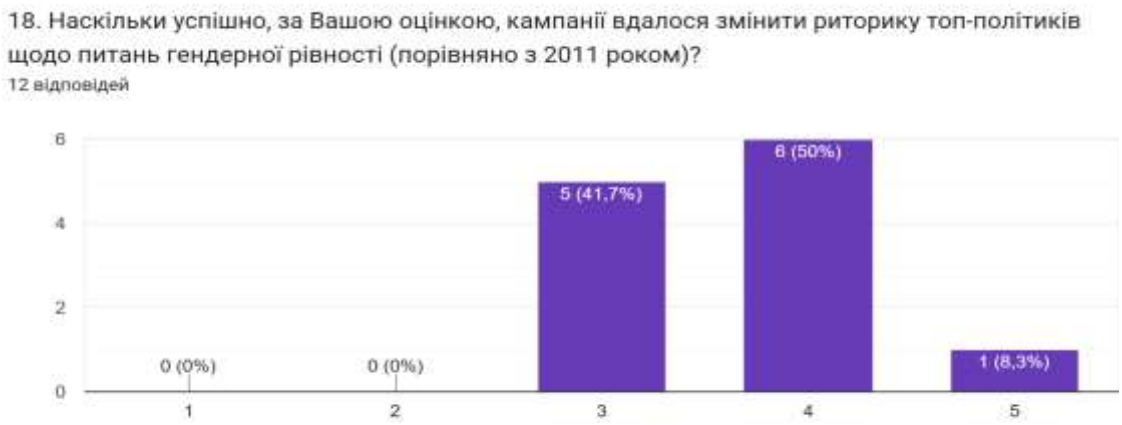
Надзвичайно цінними є якісні дані, отримані у відкритому сімнадцятому питанні, де експертам пропонувалося назвати одну річ, яку вони б змінили у комунікаційній стратегії кампанії до 2022 року. Рефлексії практиків зводяться до трьох спільних знаменників:

- Спрощення мови: Фахівці зазначають, що кампанії «бракувало зрозумілої мови без юридичних формулювань» і було потрібно «більше простого й людяного пояснення того, як Конвенція пов'язана з реальним життям».
- Проактивність замість реактивності: Експерти вказують на необхідність «посилити системну та проактивну комунікацію... щодо спростування поширених міфів» та «додати більш ранній старт кампанії».
- Регіональний фокус: Відзначається гостра потреба у «більшому діалозі з регіонами та фахівцями, які безпосередньо працюють із сім'ями», щоб охопити більше громад поза столицею.

Узагальнюючи цей блок, можна стверджувати, що ключем до успішної адвокації у сфері прав жінок є «людяність» комунікації. Найвищу ефективність демонструють ті інструменти, які переводять складні юридичні норми у формат особистих історій (сторітелінг), візуалізують проблему та масово мобілізують громадян через соціальні мережі і вуличні акції, залишаючи сухі аналітичні звіти допоміжним інструментом для фінального етапу кулуарної роботи.

Четвертий блок експертного опитування стосувався оцінки наслідків, довгострокового впливу (Impact) та готовності інституцій працювати за новими стандартами. Саме ці дані дозволяють емпірично верифікувати гіпотезу про наявність так званої «імплементаційної прогалини» (implementation gap).

Рис. 2.7. Розподіл відповідей на питання 18 (зміна риторики топ-політиків)

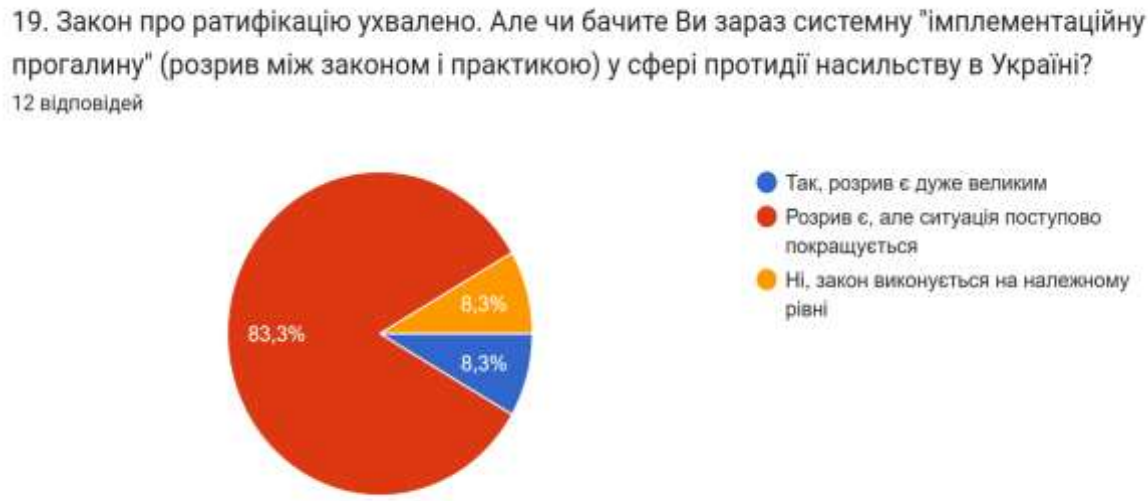
Аналіз наслідків кампанії слід розпочати з оцінки трансформації політичного та суспільного дискурсу. Відповідаючи на вісімнадцяте питання («Наскільки успішно кампанії вдалося змінити риторику топ-політиків щодо питань гендерної рівності порівняно з 2011 роком?»), експерти констатували позитивні зрушення: 50% респондентів оцінили зміни на 4 бали, ще 41,7% – на 3 бали, і 8,3% вказали на докорінні зміни (5 балів). Жоден експерт не поставив низьких оцінок. Це свідчить про те, що адвокація успішно легітимізувала проблему насильства у вищих ешелонах влади, зробивши відвертий сексизм чи ігнорування теми неприйнятними для політичного іміджу.

Аналогічна, але ще більш виражена тенденція спостерігається і в суспільних настроях. У двадцять восьмому питанні щодо зміни ставлення широкої публіки до проблеми домашнього насильства, 50% експертів обрали позначку «4» (спостерігаються позитивні зміни), 33,3% – позначку «3», а 8,3% поставили найвищий бал. Лише один респондент (8,3%) дав низьку оцінку «2». Отже, кампанія успішно виконала функцію демаргіналізації проблеми, вивівши її з категорії «приватних справ родини» у площину публічного осуду кривдників.

Проте, незважаючи на успішну зміну суспільного дискурсу та формальну ратифікацію закону, реальна правозастосовна практика демонструє критичні збої. Це беззаперечно підтверджують результати дев'ятнадцятого питання, де 83,3% експертів констатували наявність розриву між законом і практикою (зазначивши, що «ситуація поступово покращується»), а ще 8,3% назвали цей

розрив «дуже великим». Лише 8,3% вважають, що закон виконується належним чином.

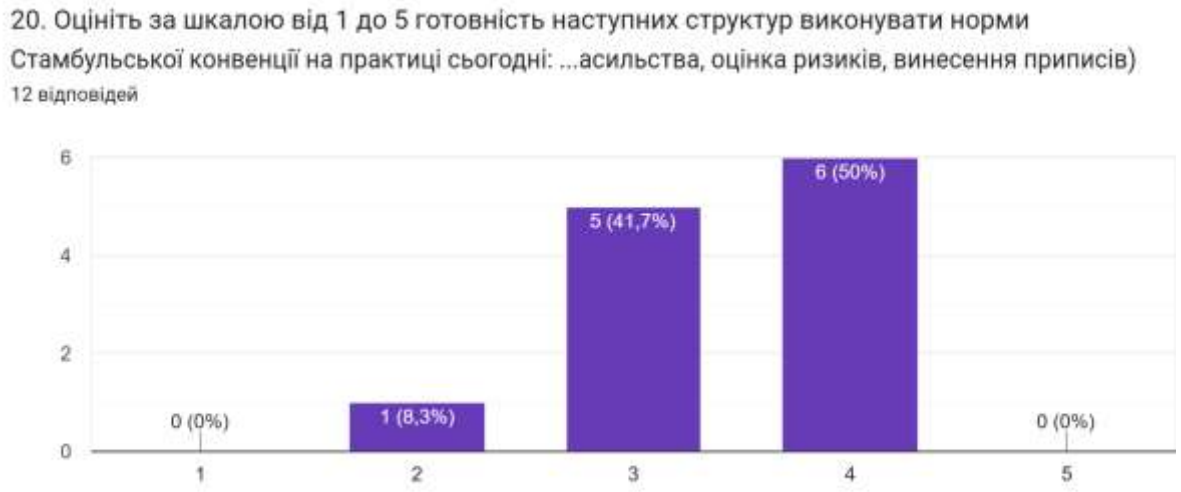
Рис. 2.8. Розподіл відповідей на питання 19 (розрив між законом і практикою)

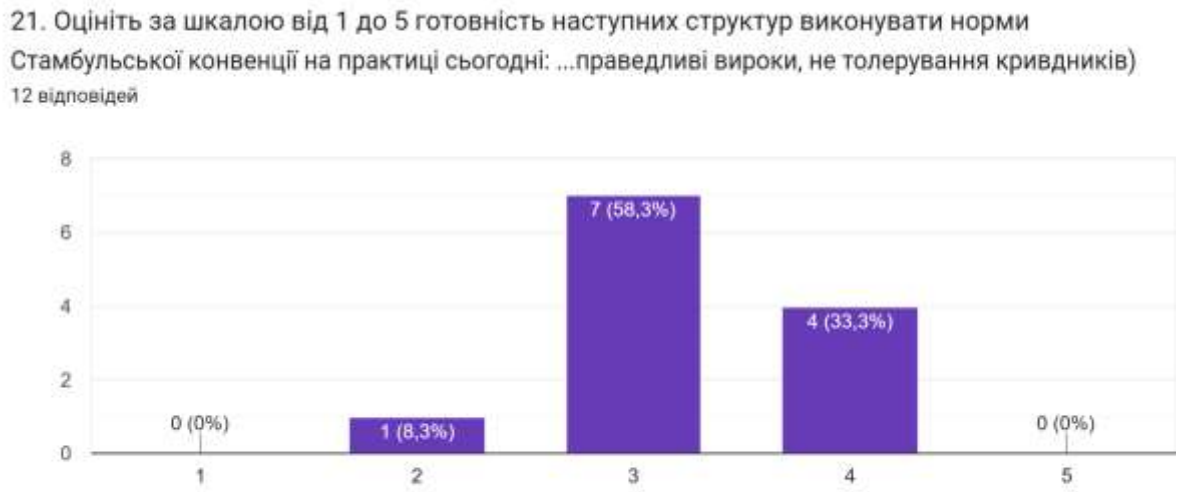
Щоб деталізувати природу цієї «імплементаційної прогалини», ми запропонували експертам оцінити готовність ключових державних структур виконувати норми Конвенції (за шкалою від 1 до 5):

Робота Національної поліції (Питання 20): Оцінки розподілилися в середньому діапазоні. 50% експертів оцінили роботу на 4 бали, ще 41,7% – на 3 бали, і лише 8,3% поставили «2». Це свідчить про те, що поліція загалом оволоділа первинними алгоритмами (виявлення, оцінка ризиків), проте система ще потребує вдосконалення.

Рис. 2.9. Розподіл відповідей на питання 20 (готовність Національної поліції)

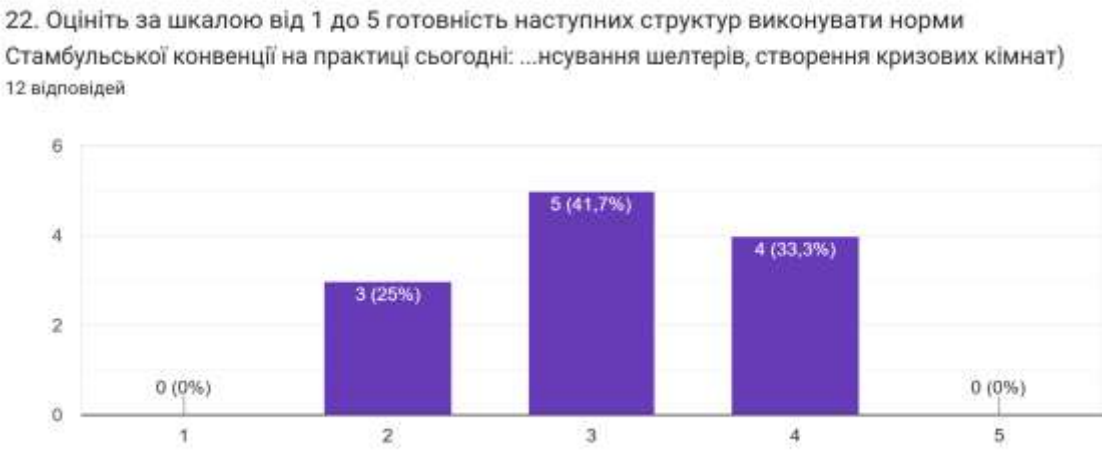

Судова система (Питання 21): Тут ситуація значно гірша. Абсолютна більшість – 58,3% респондентів – оцінили готовність судів лише на 3 бали, 33,3% поставили «4», а 8,3% – «2». Такі стримані оцінки підтверджують проблему низької процесуальної ефективності судів (м'які вироки, толерування кривдників), яка нівелює попередню роботу поліції (рис. 2.10).

Органи місцевого самоврядування (Питання 22): Саме на цьому рівні зафіксовано найслабшу ланку. Оцінюючи здатність громад фінансувати шелтери та кризові кімнати, 41,7% експертів поставили «3» бали, а 25% – низьку оцінку «2».

Рис. 2.11. Розподіл відповідей на питання 22 (готовність органів місцевого самоврядування)

Медичні та соціальні служби (Питання 23): Тут спостерігається відносна стабільність, але без високих показників – 75% експертів оцінили їхню роботу на 3 бали.

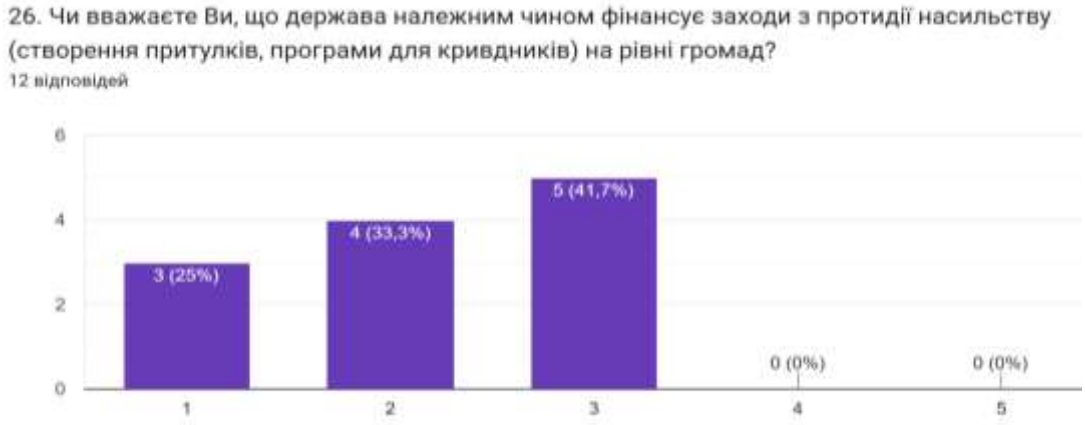
Рис. 2.12. Розподіл відповідей на питання 23 (готовність медичних та соціальних служб)

Катастрофічний стан матеріального забезпечення інфраструктури безпеки підтверджується результатами двадцять шостого питання: відповідаючи, чи держава належним чином фінансує заходи з протидії насильству на рівні громад,

41,7% респондентів поставили «3» бали, 33,3% – «2» бали, і 25% обрали найнижчу оцінку «1» (фінансується за залишковим принципом). Жоден експерт (0%) не назвав фінансування достатнім.

Рис. 2.13. Розподіл відповідей на питання 26 (фінансування заходів з протидії насильству)

Ця криза значною мірою поглиблюється зовнішніми факторами. Відповідно до результатів двадцять п'ятого питання щодо впливу повномасштабної війни на імплементацію норм, більшість експертів – 58,3% – зазначили, що війна вплинула негативно (тема відійшла на другий план, фінансування урізали). Проте 41,7% вважають, що екстремальні умови прискорили зміни.

Окремим законодавчим бар'єром залишається відсутність повної гармонізації Кримінального кодексу. У відкритому двадцять четвертому питанні експерти пояснили причини гальмування криміналізації сталкінгу (переслідування) та сексуальних домагань. Відповіді зводяться до: відсутності політичного пріоритету в умовах війни («не на часі»), консервативних поглядів частини депутатів, а також знецінення проблеми на суспільному рівні («сприймається як не настільки серйозна проблема, якщо немає фізичного насильства»). Зокрема, Ірина Конченкова, виконавчий директор громадської організації «Київська школа рівних можливостей» зазначає - «питання

гальмується через брак політичної волі, консервативні погляди частини депутатів і низький суспільний запит на жорсткі кримінальні санкції».

Узагальнюючи результати четвертого блоку, можна констатувати: адвокаційна кампанія за Стамбульську конвенцію виграла інформаційну війну та змінила політичний дискурс, проте зіткнулася зі стіною бюрократичної та фінансової неспроможності на етапі реалізації. Критичний брак фінансування на рівні місцевих громад, неефективність судової системи та залишковий принцип фінансування в умовах війни доводять, що сьогодні фокус адвокації має кардинально зміститися з ухвалення законів на жорсткий моніторинг їхнього фактичного виконання.

Фінальний, п'ятий блок експертного опитування (Питання 28–33) є концептуальним підсумком дослідження, адже він фокусується на глибинних чинниках успіху, проблемах збереження людського капіталу (вигоранні) та стратегічних рекомендаціях для майбутніх правозахисних ініціатив і державних органів.

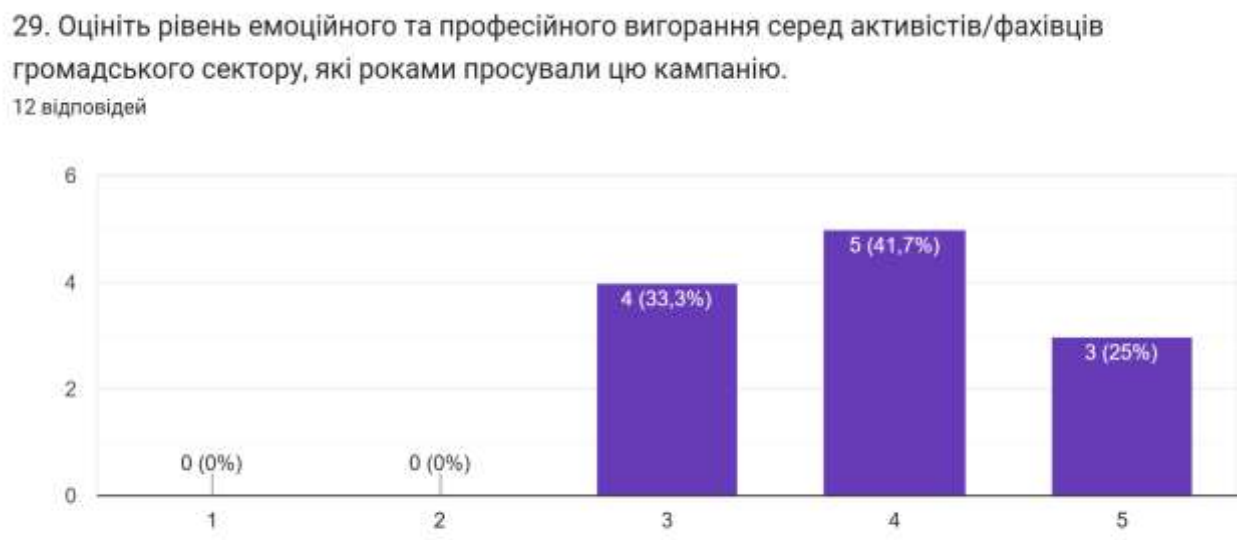
Розпочинаючи з оцінки фундаментальних досягнень, результати відкритого двадцять восьмого питання («Що Ви вважаєте головним беззаперечним успіхом цієї адвокаційної кампанії?») яскраво демонструють, що експерти виходять далеко за межі суто юридичного факту ратифікації.

Респонденти наголошують, що ключовим здобутком стала «суттєва зміна публічного дискурсу», виведення теми домашнього насильства «з тіні» та те, що для багатьох людей стало «більш легальним і психологічно можливим говорити про насильство та визнавати себе постраждалими без такого сильного страху осуду». Це свідчить про те, що кампанія досягла найвищого рівня впливу – глибинної соціокультурної трансформації та дестигматизації проблеми в українському суспільстві.

Проте цей успіх має надзвичайно високу ціну, що підтверджується тривожними даними щодо стану людського капіталу правозахисного сектору. Відповідаючи на двадцять дев'яте питання про рівень емоційного та

професійного вигорання серед активістів, які роками просували кампанію, абсолютна більшість (66,7%) оцінила його як високий та критичний: 41,7% обрали позначку «4», а 25% поставили максимальну оцінку «5». Ще 33,3% оцінили вигорання на рівні 3 балів. Жоден експерт не вказав на низький рівень виснаження (оцінки 1 та 2).

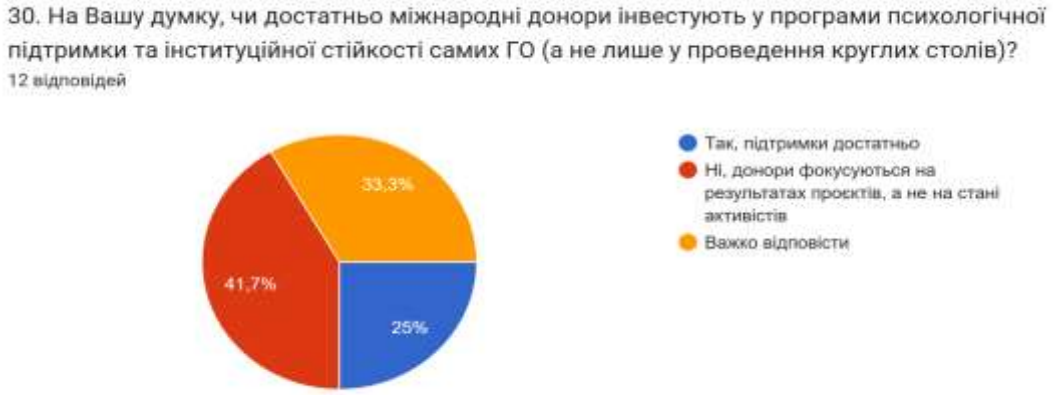
Рис. 2.14. Розподіл відповідей на питання 29 (рівень вигорання активістів)

Ця кадрова криза значною мірою поглиблюється політикою фінансування. Як засвідчують результати тридцятого питання, 41,7% респондентів констатують, що міжнародні донори фокусуються переважно на «результатах проєктів, а не на стані активістів», недостатньо інвестуючи у програми психологічної підтримки.

Лише чверть опитаних (25%) вважає таку підтримку достатньою, а 33,3% вагалися з відповіддю. Це сигналізує про серйозну системну загрозу: інституційна стійкість громадянського суспільства опиняється під ударом через брак турботи про тих, хто безпосередньо впроваджує реформи.

Рис. 2.15. Розподіл відповідей на питання 30 (психологічна підтримка від донорів)

Синтезуючи свій багаторічний досвід, у тридцять першому питанні експерти сформулювали головні уроки (рекомендації) для нових громадських організацій. Відповіді фахівців можна згрупувати у три фундаментальні імперативи:

1) Широка коаліційність: «Без коаліцій системних змін не буде. Поодинокі ініціативи не впливають на політику»
2) Доказовість та проактивність: Наголошується, що «без системної аналітики, чітких індикаторів і доказової бази адвокація не працює на рівні політик», а також що «комунікація має випереджати спротив... не реагувати на міфи постфактум, а проактивно формувати наратив»
3) Екологічність та турбота про команду: З огляду на попередні дані, експерти прямо радять «дбати про стійкість команди, включно з їхньою психологічною підтримкою»

Нарешті, окреслюючи дорожню карту дій для держави (відкриті питання 32 та 33), фахівці були одностайними. Наступним найважливішим кроком для Верховної Ради та Уряду експерти називають перехід від декларацій до комплексної імплементації на місцях. До переліку нагальних завдань респонденти віднесли:

- Законодавче закріплення повної криміналізації сталкінгу та сексуальних домагань

- Забезпечення стабільного фінансування програм підтримки постраждалих та спеціалізованих сервісів саме на рівні територіальних громад
- Посилення спроможності правоохоронної та судової систем через підготовку фахівців
- Реальне впровадження постраждалоорієнтованого підходу в практиці, а не лише на нормативному рівні

Окремо експерти підкреслили (у питанні 33), що «варто приділяти більше уваги регіональним ініціативам, адже багато важливих змін відбувалося саме в областях, а не лише в Києві».

Узагальнюючи аналіз останнього блоку, можна констатувати, що українська адвокація у сфері прав жінок досягла рівня інституційної зрілості. Громадянське суспільство чітко усвідомлює свої сильні сторони (здатність до мобілізації та зміни дискурсу) і слабкі місця (вразливість до вигорання). Водночас вектор подальшої боротьби однозначно зміщується з парламентських трибун у площину регіональної імплементації, стабільного бюджетного фінансування та жорсткого контролю за щоденною роботою поліції та судів на місцях.

2.4. Рекомендації щодо вдосконалення адвокаційних стратегій

Результати проведеного комплексного дослідження, що об'єднало теоретичний аналіз, експертне опитування фахівців та контент-аналіз цифрових комунікацій правозахисного сектору, дозволяють сформулювати цілісну систему стратегічних рекомендацій . Сучасний етап розвитку гендерної політики в Україні вимагає докорінної зміни парадигми діяльності громадянського суспільства: переходу від адвокації ухвалення рішень (policy formulation) до адвокації їхнього реального впровадження (policy implementation) та жорсткого моніторингу правозастосування на всіх рівнях . Шляхи вирішення проблеми базуючись на зафіксованих емпіричних показниках, базовими шляхами подолання наявних інституційних, фінансових та комунікаційних бар'єрів у сфері захисту прав жінок є:

1) Децентралізація правозахисного тиску та перенесення фокусу на локальний рівень. Це зумовлено тим, що більшість законодавчих перемог наразі нівелюються безпосередньо на етапі виконання в територіальних громадах через брак інфраструктури та фінансування
2) Проактивна цифрова контрадвокація та просвіта. Правозахисна спільнота має випереджати маніпулятивні наративи консервативних кіл, формуючи чітке суспільне розуміння правової сутності гендерної рівності
3) Системна інституціоналізація гендерної чутливості у правоохоронній та судовій системах. Формальна наявність механізмів захисту потребує ліквідації упередженості з боку безпосередніх виконавців закону
4) Ревізія донорських підходів до фінансування. Необхідно перейти від суто проєктного фінансування до моделі довгострокової підтримки психосоціальної та інституційної стійкості самих громадських організацій
5) Експертний превентивний скринінг законотворчості. Захист здобутих демократичних прав від ризиків прихованого регресу під час масштабних кодифікацій законодавства є базовою умовою збереження правового вектору держави.

Для практичної реалізації визначених шляхів вирішення проблеми пропонується проект комплексної програми дій, розрахований на впровадження правозахисними коаліціями у взаємодії з державними «інсайдерами» та міжнародними донорами: Запропонований проект комплексної програми дій розрахований на послідовне впровадження правозахисними коаліціями у взаємодії з державними інституціями та міжнародними партнерами для подолання виявлених інституційних і комунікаційних бар'єрів. Першочерговим практичним кроком у межах цієї програми має стати створення Національної платформи громадського моніторингу імплементації Стамбульської конвенції.

Зміст цього заходу передбачає розробку єдиного цифрового інструментарію та індикаційного матричного критерію для систематичного, щомісячного відстеження реальної діяльності шелтерів, кризових кімнат і денних центрів у

регіонах. Враховуючи результати опитування, де експерти одностайно вказують на критичні перебої в роботі та недофінансування локальної підтримуючої інфраструктури, запуск такої платформи є критично необхідним. Це зумовлено потребою оперативного збору об'єктивних даних безпосередньо з місць, що дозволить оцифрувати реальний стан правозастосування в територіальних громадах та виявити географічні лакуни.

Згідно з результатами нашого емпіричного аналізу, законодавчі перемоги часто залишаються номінальними через відсутність дієвого громадського контролю на периферії.

За результатами також важливим є формування аналітичного хабу, який дозволить перетворити норми закону на реальні правові гарантії захисту постраждалих осіб.

Логічним продовженням децентралізації правозахисного тиску є запуск Академії гендерно-орієнтованого бюджетування для низових та регіональних активістів, покликаний розв'язати проблему фінансової спроможності на місцях. Цей захід передбачає організацію серії практичних тренінгів, довгострокових навчальних програм та воркшопів для представників локальних неурядових організацій у громадах. Базуючись на зафіксованому експертами низькому рівні виділення бюджетних асигнувань на гендерні програми, навчання низових правозахисників методам аналізу місцевих бюджетів стає пріоритетним завданням.

Відповідно до результатів дослідження, успіх імплементації будь-яких правових норм прямо залежить від здатності регіональних елітарних груп ефективно розподіляти ресурси та освоювати державні субвенції. За результатами тому важливим є безпосередня участь активістів у засіданнях профільних комітетів місцевих рад, що дозволить здійснювати жорсткий громадський контроль за цільовим фінансуванням заходів із протидії домашньому та гендерно зумовленому насильству на рівні ОТГ.

Паралельно із фінансовим та інфраструктурним моніторингом, невід'ємною частиною програми виступає створення постійно діючого Центру цифрової контрадвокації та розвінчання міфів (Myth-Busting Hub), спрямованого на модернізацію комунікаційного простору. Зміст цього напряму передбачає системну інституціоналізацію та масштабне розширення медіа-досвіду, накопиченого ГО «Марш Жінок» під час розгортання цифрових кампаній в інтернет-мережі.

Відповідно до результатів якісного контент-аналізу Instagram-ресурсів, цей центр має забезпечити регулярне генерування інтерактивного візуального контенту, розробку карток формату «Міф проти Реальності» та каскадне залучення лідерів думок і зірок шоу-бізнесу різних рівнів для розширення цільової аудиторії.

Базуючись на даних анкетування, де 85% експертів визначили опір консервативних сил та маніпуляцію термінологією головним бар'єром на шляху до реформ, розробка чітких інструкцій до швидких мікро-дій (Call to Action) є базовою умовою успіху. Це підтверджують висновки про те, що сучасна цифрова адвокація має випереджати спротив, проактивно формуючи суспільний наратив.

З метою превентивного захисту вже здобутих демократичних стандартів передбачено впровадження сертифікованого навчального курсу «Гендерна правотворчість та превентивна адвокація» для експертного середовища. Цей захід передбачає об'єднання потенціалу провідних правозахисних коаліцій, залучаючи практичний та юридичний досвід ГО «Ла Страда-Україна» та Асоціації жінок-юристок України «ЮрФем». У межах курсу планується створення постійно діючої експертної робочої групи для безперервного скринінгу поточних законодавчих ініціатив.

Враховуючи результати опитування, де фахівці застерігають від ризиків законодавчого регресу, такий крок є критично актуальним. Це підтверджують сучасні резонансні дискусії навколо масштабного оновлення Цивільного кодексу України за законопроєктом №15150, де експертне середовище виявило

приховані загрози звуження прав окремих категорій громадян. За результатами тому важливим є формування превентивного експертного фронту, здатного оперативно блокувати дискримінаційні норми на етапі їхнього першого читання. Нарешті, базовою умовою збереження кадрового потенціалу всього правозахисного руху є інтеграція обов'язкового компоненту «Турбота про персонал та психосоціальна стійкість» у донорські програми. Зміст заходу полягає у розробці та впровадженні всередині громадських організацій систем обов'язкових професійних супервізій, тренінгів із профілактики синдрому емоційного вигорання та спеціалізованих шелтер-програм психологічного відновлення для правозахисників.

Базуючись на емпіричних показниках нашого дослідження, понад 66% практиків наразі перебувають у стані критичного емоційного виснаження, що зумовлено тривалою роботою в кризових умовах воєнного стану. Згідно з результатами анкетування, міжнародні донори часто фокусуються виключно на кількісних продуктах проєктів, повністю ігноруючи внутрішній стан активістів. За результатами тому важливим є переформатування підходів у межах «трикутника партнерства», де фінансування психосоціальної безпеки команд буде визнано невіддільним складником інституційної стійкості правозахисного сектору України.

Успішна реалізація запропонованого проєкту заходів та досягнення довгострокового системного впливу залежать від дотримання низки критичних умов:

- Зміна філософії міжнародної технічної допомоги. Міжнародні донорські інституції мають переорієнтувати критерії оцінювання проєктів, закладаючи ресурси не лише на кількісні продукти роботи (проведення круглих столів, друк буклетів), а й на внутрішній стан та психологічну безпеку команд громадського сектору . Згідно з результатами анкетування, понад 66% практиків перебувають у стані високого емоційного виснаження, тому

інституційна підтримка людського капіталу є першочерговою умовою стабільності правозахисного руху.

- Наявність стійкої політичної волі та відкритість ОПР. Ефективність взаємодії в межах «трикутника партнерства» потребує готовності органів державної влади (зокрема, Міністерства юстиції, МВС та суддівського корпусу) до конструктивного діалогу з НУО «в полі» . Відповідно до результатів дослідження, гальмування криміналізації окремих проявів насильства, таких як сталкінг та сексуальні домагання, зумовлено саме дефіцитом політичної волі та консервативними поглядами частини законодавців, що має бути подолано через механізми експертного тиску .
- Збереження високої коаліційної спроможності сектору. Правозахисні організації мають утримувати зафіксований під час ратифікаційного процесу рівень єдності (на що вказали 83,3% експертів), уникаючи фрагментації та виступаючи консенсусним єдиним лобістським фронтом під час взаємодії з державним апаратом.
- Адаптивність до безпекових факторів воєнного стану. Усі заходи програми мають розроблятися з урахуванням гнучких форматів реалізації (онлайн-інструменти, e-learning, хмарні сервіси безпеки даних), мінімізуючи ризики для фізичної, цифрової та репутаційної безпеки учасниць адвокаційного процесу .
- Посилення горизонтальної координації з регіонами. Реалізація програми не може залишатися в межах столичної експертної «бульбашки». Базуючись на даних просторового аналізу, успіх будь-якої національної ініціативи прямо залежить від залучення лідерів думок територіальних громад та низових фахівців (соціальних працівників, психологів), які безпосередньо працюють із постраждалими особами на місцях.

ВИСНОВКИ ДО РОЗДІЛУ 2

За результатами виконання третього завдання дослідження доведено, що в національному правозахисному просторі інституціоналізувалася стійка та ефективна модель взаємодії, визначена як «трикутник партнерства». Ця аналітична рамка відображає синергію зусиль профільних громадських організацій, міжнародних донорів та прогресивної частини державного апарату. Екстремальні умови воєнного стану виступили потужним каталізатором зміцнення цієї співпраці, трансформувавши традиційні взаємини між неурядовим сектором та органами влади з позицій зовнішнього тиску у формат глибокого стратегічного партнерства. Найбільш рельєфно така трансформація простежується у секторі безпеки й оборони, де громадські ініціативи перебрали на себе функції оперативного виявлення лакун у системі забезпечення речового та медичного постачання жінок-військовослужбовиць і стимулювання держави до їхнього усунення.

Порівняльний аналіз у межах виконання третього завдання засвідчив високу результативність двох відмінних стратегічних моделей адвокації. Перша репрезентує довготривалу, ціннісно орієнтовану «вертикальну» адвокацію «згори донизу», що спиралася на міжнародно-правові зобов’язання держави та євроінтеграційні вимоги (ратифікація Стамбульської конвенції). Друга продемонструвала переваги прагматичної «горизонтальної» адвокації «знизу догори», спрямованої на доказове вирішення конкретних матеріальних потреб захисниць (ініціатива «Arm Women Now»). Ефективність обох моделей залежала від гнучкого використання «вікон можливостей»: отримання Україною статусу кандидата в ЄС стало вирішальним тригером для фіналізації ратифікаційного процесу.

Реалізація четвертого завдання дослідження дозволила емпірично підтвердити існування глибокої «імплементаційної прогалини» (implementation gap) – суттєвого розриву між прогресивними правовими нормами (de jure) та

правозастосовною практикою (de facto). Дані експертного опитування оцифровують масштаби цієї проблеми: 83,3% експертів фіксують розрив між ухваленим законом і практикою, жоден із респондентів (0%) не вважає поточне бюджетне фінансування гендерних програм на рівні територіальних громад достатнім. Бюрократична інертність, низька процесуальна ефективність органів юстиції, відсів справ про домашнє насильство на етапі досудового розслідування та брак кваліфікованих кадрів на місцях призводять до системної нівеляції законодавчих перемог та посилюють ризики повторної віктимізації постраждалих осіб.

У межах четвертого завдання здійснено якісний контент-аналіз цифрового супроводу адвокації (e-advocacy) на прикладі офіційних медіаресурсів ГО «Марш Жінок» у мережі Instagram. Установлено, що подолання системних бар'єрів потребує високого рівня професіоналізації стратегічних комунікацій. Ключовими чинниками комунікаційного успіху (для 100% опитаних) визначено: стратегію деконструкції міфів (myth-busting) у форматі карток «Міф проти Реальності», зниження порогу входу до активізму через чіткі інструкції до мікро-дій (Call to Action), перехід від сухої статистики до емоційного сторітелінгу, каскадне залучення лідерів думок та фреймінг прав жінок як невіддільного складника цивілізаційного вибору України й національної безпеки.

На виконання п'ятого завдання розроблено та обґрунтовано комплексну систему рекомендацій і проект заходів щодо підвищення ефективності майбутніх адвокаційних стратегій, що передбачає переорієнтацію фокусу НУО з національного на регіональний рівень. Запропонована система включає: створення Національної платформи громадського моніторингу імплементації, запуск Академії гендерно-орієнтованого бюджетування, інституціоналізацію Центру цифрової контрадвокації та обов'язкову інтеграцію програм психосоціальної стійкості у грантові проєкти (з огляду на критичний рівень вигорання серед 66% активістів). Впровадження запропонованих заходів дозволить подолати імплементаційну прогалину, забезпечити громадський

контроль за фінансуванням шелтерів у громадах та превентивно захистити демократичні здобутки від ризиків законодавчого регресу. Крім того, аналіз поточної правотворчої динаміки виявив нові виклики, пов’язані з ризиками регресу під час масштабних ревізій законодавства (зокрема законопроєкт №15150), що доводить трансформацію адвокації у механізм превентивного захисту вже здобутих демократичних стандартів.

ВИСНОВКИ

Відповідно до поставленої мети та визначених завдань дослідження сформульовано такі висновки.

1. За результатами виконання першого завдання встановлено, що адвокаційна кампанія у сфері гендерної політики є системним інструментом впливу громадянського суспільства на прийняття державних рішень, що має виразний публічний характер і орієнтований на захист суспільних інтересів. Виокремлено чотири базові теоретичні підходи (інституційний, комунікативний, правозахисний та феміністичний), які доводять, що адвокація охоплює весь цикл публічної політики: від формування порядку денного до моніторингу виконання рішень. В умовах демократичного транзиту громадський сектор часто стає головним каталізатором та гарантом незворотності гендерних реформ, компенсуючи недостатню ініціативність державних інституцій.

2. У ході виконання другого завдання охарактеризовано нормативно-правову базу України у сфері гендерної рівності та захисту прав жінок. Встановлено, що сформовано розгалужений масив законодавства, концептуально гармонізований із міжнародними стандартами (Стамбульська конвенція, Резолюція РБ ООН 1325, CEDAW). Водночас виявлено глибоку «імплементаційну прогалину» (implementation gap) – розрив між прогресивними нормами de jure та практикою їх застосування de facto. Відсутність криміналізації сталкінгу та сексуальних домагань у публічних місцях, низька процесуальна ефективність органів юстиції та бюджетне недофінансування спеціалізованих сервісів залишають простір для системного порушення прав жінок і зумовлюють необхідність активної адвокаційної діяльності як механізму громадського контролю.

3. Виконання третього завдання засвідчило, що сучасна адвокація в Україні найбільш успішно реалізується через взаємодію у форматі «трикутника партнерства» між НУО, державою та міжнародними донорами. Порівняльний

аналіз двох кейсів виявив високу дієвість відмінних стратегій: довготривалої політичної адвокації «згори» (ратифікація Стамбульської конвенції з використанням євроінтеграційного тригера) та швидкої прагматичної адвокації «знизу» (ініціатива «Arm Women Now», що спиралася на доказовий підхід і домоглася затвердження Міноборони жіночої військової форми). Успіх обох моделей свідчить про інституційну зрілість вітчизняного громадянського суспільства, здатного гнучко адаптувати інструменти впливу до екстремальних викликів воєнного стану.

4. Реалізація четвертого завдання дозволила емпірично оцінити ефективність адвокаційних кампаній та визначити ключові чинники їхнього успіху і бар'єри. За даними експертного опитування, 83,3% фахівців констатують розрив між ухваленим законом і практикою, а жоден із респондентів (0%) не вважає поточне бюджетне фінансування гендерних програм достатнім; 85% називають головною перешкодою опір консервативних сил та маніпуляцію термінологією. Результати контент-аналізу цифрової адвокації ГО «Марш Жінок» засвідчили, що найрезультативнішими комунікаційними інструментами (100% опитаних) є стратегія деконструкції міфів (myth-busting), перехід від сухої статистики до емоційного сторітелінгу, інструкції до мікро-дій (Call to Action) та каскадне залучення лідерів думок. Успішна адвокація неможлива без виграної інформаційної війни та широкої коаліційної згуртованості.

5. На виконання п'ятого завдання розроблено та обґрунтовано комплексну систему рекомендацій і проект заходів щодо підвищення ефективності майбутніх адвокаційних стратегій. Запропонована система передбачає кардинальну переорієнтацію фокусу НУО з національного на регіональний рівень та включає: створення Національної платформи громадського моніторингу імплементації Стамбульської конвенції, запуск Академії гендерно-орієнтованого бюджетування для низових активістів, інституціоналізацію Центру цифрової контрадвокації (Myth-Busting Hub), обов'язкову інтеграцію програм психосоціальної стійкості у грантові проєкти (з

огляду на критичний рівень вигорання серед 66% активістів), а також запровадження сертифікованого курсу превентивної адвокації для захисту вже здобутих демократичних стандартів від ризиків законодавчого регресу (зокрема в межах оновлення Цивільного кодексу, законопроєкт №15150).

Практична значущість одержаних результатів. Висновки, аналітичні дані та розроблені рекомендації можуть бути використані: правозахисними громадськими організаціями – для моделювання майбутніх цифрових адвокаційних кампаній; органами місцевого самоврядування – для оптимізації гендерно-орієнтованого бюджетування та розбудови мережі шелтерів і кризових кімнат у територіальних громадах; фахівцями соціальної роботи, психологами та представниками правоохоронної системи – для формування постраждалоорієнтованого підходу у практичній діяльності та подолання ризиків повторної віктимізації.

Перспективним напрямом подальших наукових розвідок є дослідження трансформації інструментів цифрової адвокації (e-advocacy) в умовах розвитку новітніх медіаплатформ, зокрема аналіз можливостей застосування алгоритмів штучного інтелекту для моніторингу інформаційного простору та протидії антигендерним наративам, а також розробка теоретико-методологічних засад превентивної адвокації як механізму блокування дискримінаційних ризиків на етапі масштабних кодифікацій національного законодавства.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Аналітичний звіт за результатами моніторингу судових вироків за статтею 126-1 Кримінального кодексу України («Домашнє насильство») за 2020 рік / Громадська організація «Ла Страда-Україна». Київ, 2021. 45 с. URL: https://la-strada.org.ua/wp-content/uploads/2021/06/analitychnyj-zvit_15.06.21.pdf (дата звернення: 18.05.2026).
2. Антигендерні рухи в Україні: ідеологія, стратегія, вплив / за ред. О. Фесенко. Київ: Фонд імені Гайнріха Бьолля, Бюро Київ – Україна, 2021. 96 с.
3. Баранова Є. Візуалізація гендерних даних як інструмент адвокації. Соціум. Документ. Комунікація. 2021. № 12. С. 89–98.
4. Берлінська М., Квітка А. Невидимий батальйон 3.0. Сексуальні домагання у військовій сфері в Україні. Київ, 2021. 88 с.
5. Герасимчук В. Вплив європейської інтеграції на гендерну політику в Україні. Міжнародні відносини: теорія та практика. 2023. № 5. С. 112–119.
6. Горішна Н. Моніторинг та оцінювання соціальних проектів: навч. посібник. Львів: Видавництво Львівської політехніки, 2018. 216 с.
7. Громадянське суспільство України в умовах війни: звіт за 2022–2023 роки. Київ: ICAP Єднання, 2023. URL: http://ednannia.ua (дата звернення: 12.12.2025).
8. Жінки на війні: матеріально-технічне забезпечення та виклики. Звіт ініціативи Arm Women Now. Київ, 2023. URL: https://armwomennow.com (дата звернення: 12.12.2025).
9. Колос О. А. Адвокація як інструмент впливу громадянського суспільства на прийняття державних рішень. Державне управління: удосконалення та розвиток. 2020. № 11. URL: http://www.dy.nayka.com.ua/?op=1&z=1845 (дата звернення: 12.12.2025).
10. Конституція України: Закон України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР. Відомості Верховної Ради України. 1996. № 30. Ст. 141.
11. Кількість випадків домашнього насильства зросла на 20 %: МВС та Парламент працюють над посиленням відповідальності / Міністерство внутрішніх справ України. URL: https://mvs.gov.ua
12. Левченко К. Б. Гендерна політика в нормативно-правових актах України: фокус на правах людини. Харків: Права людини, 2019. 124 с. URL: https://ccu.gov.ua/library/genderna-polityka-v-normatyvno-pravovyh-dokumentah-naukovo-informaciyne-vydannya
13. Марценюк Т. О. Гендерна політика в Україні: здобутки та проблеми. Наукові записки НаУКМА. Соціологічні науки. 2018. Т. 1. С. 77–85.
14. Марценюк Т. Участь жінок у політиці в Україні: від квот до реального впливу. Політичні дослідження. 2020. № 2. С. 45–62. URL: https://uwf.org.ua/wp-content/uploads/2021/07/85975.pdf

15. Міжфракційне депутатське об'єднання «Рівні можливості»: історія успіху. Київ: НДІ, 2021. URL: https://www.ndi.org/ukraine-gender-equality (дата звернення: 12.12.2025).
16. Міноборони затвердило зразок-еталон жіночої літньої польової форми. Офіційний вебпортал Міністерства оборони України. 03.08.2023. URL: https://www.mil.gov.ua (дата звернення: 12.12.2025).
17. Надута-Скринник О. Практичний посібник з адвокації для організацій громадянського суспільства (ОГС) та організацій пацієнтів / Програма розвитку ООН в Україні. Київ, 2022. 107 с. URL: https://www.undp.org/uk/ukraine/publications/practical-guide-advocacy-csos-patient-organisations
18. Оніщенко Н. М. Захист прав жінок: теоретичні та прикладні аспекти. Правова держава. 2021. № 32. С. 45–54.
19. Подолання стереотипів у комунікаційних кампаніях громадських організацій: методичні рекомендації. Київ: Детектор медіа, 2022. 64 с.
20. Про внесення змін до деяких законів України щодо забезпечення рівних прав і можливостей жінок і чоловіків під час проходження військової служби у Збройних Силах України та інших військових формуваннях: Закон України від 06.09.2018 № 2523-VIII.
21. Про забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків: Закон України від 08.09.2005 № 2866-IV. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2866-15 (дата звернення: 12.12.2025).
22. Про запобігання та протидію домашньому насильству: Закон України від 07.12.2017 № 2229-VIII. Відомості Верховної Ради України. 2018. № 5. Ст. 35.
23. Про затвердження Національного плану дій з виконання резолюції Ради Безпеки ООН 1325 «Жінки, мир, безпека» на період до 2025 року: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 28.10.2020 № 1544-р.
24. Про ратифікацію Конвенції Ради Європи про запобігання насильству стосовно жінок і домашньому насильству та боротьбу з цими явищами: Закон України від 20.06.2022 № 2389-IX. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2389-20 (дата звернення: 12.12.2025).
25. Протидія СНПК як шлях до справедливого миру. Гендер в деталях. URL: https://genderindetail.org.ua/library/pravo/protydiya-snpk-yak-shlyah-do-spravedlyvogo-myru/
26. Ратифікація Стамбульської конвенції: чому це важливо для України. Аналітичний звіт Центру прав людини ZMINA. 2022. URL: https://zmina.info (дата звернення: 12.12.2025).
27. Реагування державних органів влади на випадки домашнього насильства під час кризових ситуацій (зокрема пандемії COVID-19) та рекомендації щодо вдосконалення їхньої роботи: аналітичний звіт / Громадська організація «Ла Страда-Україна». Київ: ТОВ «Агентство «Україна», 2021. 58 с. URL: https://la-

strada.org.ua/wp-content/uploads/2021/06/zvit_a4_site-3-1.pdf (дата звернення: 18.05.2026).
28. Рекордну кількість справ про домашнє насильство відкрито у січні. Опендатабот. URL: https://opendatabot.ua/analytics/domestic-violence-2023
29. Стратегічні комунікації в умовах війни: як говорити про права людини. Київ: Інститут масової інформації, 2023. URL: https://imi.org.ua (дата звернення: 12.12.2025).
30. Тіні війни: моніторинговий звіт щодо ситуації з домашнім насильством в Україні у 2022–2023 роках / Громадська організація «Ла Страда-Україна». Київ, 2024. 92 с. URL: https://la-strada.org.ua (дата звернення: 18.05.2026).
31. Ягунов Д. Домашнє насильство у світлі поліцейської статистики (2013–2024). URL: https://www.yagunov.in.ua/dom-violence/
32. Avina J. Public Advocacy and Child Rights. New Delhi: Sage Publications, 2010. 212 p.
33. Castells M. The Power of Identity: The Information Age: Economy, Society, and Culture. Vol. II. Wiley-Blackwell, 2010. 584 p.
34. Chapman J., Wameyo A. Monitoring and Evaluating Advocacy: A Scoping Study. ActionAid International, 2001. 48 p.
35. Coffman J. Evaluation based on theories of the policy process. The Evaluation Exchange. 2007. Vol. 13. № 1. P. 2–6. URL: https://eric.ed.gov/?id=ED495933
36. Dalton R. J. The Participation Gap: Social Status and Inequalities in Voter Turnout. Oxford University Press, 2017. 240 p.
37. E-democracy in Ukraine: How Digital Tools Empower Civil Society. Chatham House Research Paper. 2021.
38. Gender Equality Strategy 2024–2029. Council of Europe. 2024. URL: https://www.coe.int/en/web/genderequality/gender-equality-strategy (дата звернення: 12.12.2025).
39. Genovese M. A., Steckenrider J. S. Women as Political Leaders: Studies in Gender and Governing. New York: Routledge, 2013. 288 p.
40. Howlett M., Ramesh M., Perl A. Studying Public Policy: Policy Cycles and Policy Subsystems. 3rd ed. Oxford University Press, 2009. 312 p.
41. Jenkins J. C. Nonprofit Organizations and Political Advocacy. The Nonprofit Sector: A Research Handbook. 2006. P. 307–332.
42. Krook M. L., Pippa N. Consolidating the Steps of Women's Political Incorporation: The Role of Institutions. Comparative Political Studies. 2014. № 47(1). P. 3–36.
43. Martsenyuk T. Women's Participation in Conflict in the Donbas: The Case of the 'Invisible Battalion'. Journal of Soviet and Post-Soviet Politics and Society. 2017. Vol. 3. № 1. P. 173–200.
44. Mazur A. G. Theorizing Feminist Policy. Oxford: Oxford University Press, 2002. 280 p.

45. Obar J. A., Zube P., Lampe C. Advocacy 2.0: An Analysis of How Advocacy Groups in the United States Perceive and Use Social Media. New Media & Society. 2012. № 14(1). P. 1–25.
46. Teles S., Schmitt M. The Elusive Craft of Evaluating Advocacy. Stanford Social Innovation Review. 2011. Vol. 9. № 3. P. 39–43. URL: https://ssir.org/articles/entry/the_elusive_craft_of_evaluating_advocacy
47. Verloo M. Multiple Meanings of Gender Equality: A Critical Analysis of Gender Mainstreaming in Europe. Budapest: Central European University Press, 2007. 300 p.
48. Walby S. The Future of Feminism. Cambridge: Polity Press, 2011. 224 p.
49. Waylen G. Engendering Transitions: Women's Mobilization, Institutions and Outcomes. Oxford University Press, 2007. 256 p.
50. Wilcox D., Cameron G., Reber B. Public Relations: Strategies and Tactics. 11th ed. Pearson, 2014. 624 p.
51. Young L., Everitt J. Advocacy Groups. Toronto: University of Toronto Press, 2004. 256 p.

ДОДАТКИ

ДОДАТОК А

ЕКСПЕРТНЕ ОПИТУВАННЯ «Оцінка ефективності адвокаційної кампанії за ратифікацію Стамбульської конвенції в Україні»:

БЛОК 1. Загальна інформація та роль експерта (Inputs)

1. Представником якого сектору Ви є (або були на момент активної фази кампанії)? (Одиночний вибір)

- Громадська організація (правозахисна, феміністична тощо)
- Органи державної влади або місцевого самоврядування
- Міжнародна організація / донорський фонд
- Медіа / журналістика
- Незалежний(а) експерт(ка) / науковець(виця)

2. Скільки адвокаційних кампаній Ви очолювали або в яких брали участь? (Одиночний вибір)

- 0-5
- 6-10
- більше 10

3. На якому етапі Ви найактивніше долучилися до адвокаційної кампанії за ратифікацію Стамбульської конвенції? (Одиночний вибір)

- На початкових етапах (до 2016 року)
- У період першої спроби ратифікації та активного опору (2016-2019 рр.)
- На фінальному етапі тиску та ратифікації (2020-2022 рр.)
- Був/була залучений(а) протягом усього процесу

4. Якою була Ваша основна роль у цій адвокаційній кампанії? (Множинний вибір)

- Юридичний аналіз та розробка законопроєктів / нормативних актів
- Комунікація з медіа, SMM, інформаційні кампанії
- Пряме лобіювання (робота з депутатами, урядовцями)
- Мобілізація громадськості (організація акцій, маршів, збір підписів)
- Фандрейзинг та залучення ресурсів
- Надання прямої допомоги постраждалим (робота "в полі", гарячі лінії)
- Інше

5. Чи вела кампанія регіональну роботу, чи була переважно києво-центричною? (Одиночний вибір)

- Кампанія вела регіональну роботу
- Кампанія переважно була києво-центричною

6. Бажаєте Ви залишити свої контактні дані (ПІБ, посада) для згадування Вас як експерта у тексті дипломної роботи, чи бажаєте залишитись анонімним респондентом? (Відкрите питання)

БЛОК 2. Оцінка стратегії та "Трикутника партнерства" (Activities)

7. Оцініть за шкалою від 1 до 5 рівень координації та згуртованості (коаліційну спроможність) між різними громадськими організаціями під час кампанії. (Шкала: 1 - Дуже низький, кожен діяв окремо; 5 - Дуже високий, єдина стратегія)

8. На Вашу думку, яка стратегія виявилася більш дієвою в українських реаліях для просування Конвенції? (Шкала: 1 - Виключно вертикальна (тиск згори: через міжнародні зобов'язання, послів, урядовців), 5 - Виключно горизонтальна (тиск знизу: через петиції, акції протесту, мобілізацію мас)

9. Оцініть ефективність "Трикутника партнерства" (взаємодії ГО + Держава + Міжнародні донори) у цій кампанії. (Шкала: 1 - Взаємодія була формальною; 5 - Це був зразковий приклад партнерства)

10. Хто всередині державного апарату ("інсайдери") відіграв найважливішу роль у підтримці кампанії? (Множинний вибір)

- МФО "Рівні можливості" у Верховній Раді
- Урядова уповноважена з питань гендерної політики
- Міністерство соціальної політики
- Офіс Віцепрем'єрки з питань європейської інтеграції
- Офіс Президента України
- Інше

11. Оцініть вплив статусу кандидата на вступ до ЄС на фінальне рішення про ратифікацію (червень 2022 р.). (Шкала: 1 - Зовсім не вплинув; 5 - Став вирішальним тригером)

12. Чи вистачало адвокаційній кампанії фінансових та людських ресурсів на постійній основі протягом цих років? (Одиночний вибір)

- Так, ресурсів було цілком достатньо
- Фінансування було нестабільним, кампанія часто трималася на волонтерстві
- Ресурсів критично не вистачало

БЛОК 3. Комунікація та долання бар'єрів (Outputs / Outcomes)

13. Що, на Вашу думку, було найбільшим бар'єром на шляху до ратифікації Стамбульської конвенції? (Оберіть до 3 варіантів)

- Опір Всеукраїнської ради церков і релігійних організацій
- Популізм та брак політичної волі народних депутатів
- Низька обізнаність суспільства про проблему домашнього насильства
- Діяльність ультраправих та консервативних "антигендерних" рухів

- Брак координації всередині влади
- Інше

14. Як Ви оцінюєте ефективність роз'яснювальної роботи (контр-наративів) з боку ГО у відповідь на міфи про "гендерну ідеологію"? (Шкала: 1 - Повністю програли інформаційну війну консерваторам; 5 - Успішно розвіяли міфи)

15. Які комунікаційні інструменти виявилися найбільш результативними в цій кампанії? (Множинний вибір)

- Електронні петиції до Президента (які збирали 25 000 голосів)
- Вуличні акції (Марш Жінок 8 березня, акції під Радою)
- Сторітелінг (публічні історії жінок, які пережили насильство)
- Кампанії в соціальних мережах (хештеги, флешмоби)
- Офіційні звіти та суха статистика для урядовців
- Залучення лідерів думок та зірок шоу-бізнесу

16. Чи погоджуєтесь Ви з твердженням, що візуальний фреймінг проблеми (наприклад, фото побитих жінок або акції з перформансами) діяв на ОПР (осіб, які приймають рішення) краще, ніж аналітичні звіти? (Шкала: 1 - Повністю не погоджуюсь; 5 - Повністю погоджуюсь)

17. Якби Ви могли змінити одну річ у комунікаційній стратегії кампанії до 2022 року, що б це було? (Відкрите питання)

БЛОК 4. Оцінка наслідків та "Імплементаційна прогалина" (Impact)

18. Наскільки успішно, за Вашою оцінкою, кампанії вдалося змінити риторику топ-політиків щодо питань гендерної рівності (порівняно з 2011 роком)? (Шкала: 1 - Риторика не змінилася, досі багато сексизму; 5 - Відбулися докорінні зміни у дискурсі)

19. Закон про ратифікацію ухвалено. Але чи бачите Ви зараз системну "імплементаційну прогалину" (розрив між законом і практикою) у сфері протидії насильству в Україні? (Одиночний вибір)

- Так, розрив є дуже великим
- Розрив є, але ситуація поступово покращується
- Ні, закон виконується на належному рівні

20. Оцініть за шкалою від 1 (Дуже погано) до 5 (Відмінно) готовність наступних структур виконувати норми Стамбульської конвенції на практиці сьогодні:
Національна поліція (виявлення насильства, оцінка ризиків, винесення приписів). (Шкала 1-5)

21. Оцініть за шкалою від 1 до 5 готовність наступних структур виконувати норми Стамбульської конвенції на практиці сьогодні: Судова система (винесення обмежувальних приписів, справедливі вироки, не толерування кривдників)

22. Оцініть за шкалою від 1 до 5 готовність наступних структур виконувати норми Стамбульської конвенції на практиці сьогодні: Органи місцевого самоврядування (фінансування шелтерів, створення кризових кімнат)
23. Оцініть за шкалою від 1 до 5 готовність наступних структур виконувати норми Стамбульської конвенції на практиці сьогодні: Медичні та соціальні служби (робота з постраждалими)
24. У законодавстві України досі не криміналізовано сталкінг (переслідування) та сексуальні домагання (в публічних місцях), як того вимагає Конвенція. Чому, на Вашу думку, це питання гальмується? (Відкрите питання)
25. Як, на Вашу думку, вплинула повномасштабна війна на імплементацію норм Стамбульської конвенції? (Одиночний вибір)

- Вплинула позитивно (прискорила зміни)
- Вплинула негативно (тема відійшла на другий план, фінансування урізали)
- Не мала суттєвого впливу на цей процес

26. Чи вважаєте Ви, що держава належним чином фінансує заходи з протидії насильству (створення притулків, програми для кривдників) на рівні громад? (Шкала: 1 - Фінансується за залишковим принципом; 5 - Фінансування цілком достатнє)
27. Як, на Вашу думку, змінилося ставлення широкої публіки до проблеми домашнього насильства за роки кампанії?
БЛОК 5. Чинники успіху, вигорання та рекомендації
28. Що Ви вважаєте головним беззаперечним успіхом цієї адвокаційної кампанії? (Відкрите питання)
29. Оцініть рівень емоційного та професійного вигорання серед активістів/фахівців громадського сектору, які роками просували цю кампанію. (Шкала: 1 - Вигорання майже не було; 5 - Вигорання було критичним та масовим)
30. На Вашу думку, чи достатньо міжнародні донори інвестують у програми психологічної підтримки та інституційної стійкості самих ГО (а не лише у проведення круглих столів)? (Одиночний вибір)

- Так, підтримки достатньо
- Ні, донори фокусуються на результатах проєктів, а не на стані активістів
- Важко відповісти

31. Які 2-3 головні уроки (рекомендації) Ви могли б дати новій громадській організації, яка планує розпочати національну адвокаційну кампанію в Україні? (Відкрите питання)
32. Який наступний найважливіший крок має зробити Верховна Рада або Уряд для повноцінної реалізації Стамбульської конвенції? (Відкрите питання)

33. Чи є щось важливе щодо досвіду цієї кампанії, про що не було запитано в анкеті, але Ви б хотіли додати для мого дослідження? (Відкрите питання)

ДОДАТОК В

РОБОЧА МАТРИЦЯ ТА МЕТОДОЛОГІЯ КОНТЕНТ-АНАЛІЗУ ЦИФРОВОЇ АДВОКАЦІЇ

1. Паспорт дослідження

Це дослідження спрямоване на вивчення інструментарію цифрової адвокації (e-advocacy) громадської організації «Марш Жінок» у період з червня 2020 року по червень 2023 року. Об’єктом аналізу став контент офіційних сторінок у соціальних мережах, присвячений адвокації ратифікації та імплементації Стамбульської конвенції.

Мета аналізу: виявити, як змінювалися комунікаційні стратегії організації залежно від політичного контексту та викликів, зокрема в умовах повномасштабного вторгнення країни-агресора. Метод дослідження — якісний контент-аналіз, що дозволяє класифікувати наративи та оцінити їхню ефективність у мобілізації громадськості.

2. Категоріальна сітка для контент-аналізу цифрової адвокації (e-advocacy)

Для структурування даних було розроблено п’ять ключових категорій, які відображають стратегічний розвиток діяльності ГО:

Категорія аналізу	**Визначення категорії**	**Ключові індикатори (що ми шукаємо в постах)**	**Мета застосування**
Мобілізація (Call to Action)	Прямі заклики до аудиторії до активних дій.	Шаблони листів, посилання на петиції, інструкції "як підписати", анонси акцій.	Оцінка здатності організації конвертувати онлайн-аудиторію в реальних активістів.
Деконструкція міфів	Стратегія розвінчання антигендерних наративів.	Пояснення термінів "гендер" та "сексуальна орієнтація", відповіді на маніпуляції про	Визначення ефективності просвітницької функції та боротьби з дезінформацією.

		"руйнування сім'ї".	
Доказова адвокація	Використання фактів для обґрунтування вимог.	Статистика домашнього насильства, дані про кількість вироків, аналіз прогалин у законодавстві.	Оцінка аргументованості та експертності позиції організації.
Геополітичне позиціонування	Фреймінг питань прав людини у контексті національної безпеки.	Порівняння з європейськими стандартами, аргументи проти практики країни-агресора, "цивілізаційний вибір".	Аналіз того, як організація використовує зовнішньополітичний контекст для підтримки внутрішніх реформ.
Контроль імплементації	Моніторинг діяльності влади після прийняття рішень.	Критика відсутності робочих груп, аналіз недієвості правоохоронної системи, вимога реальних змін.	Виявлення переходу від "адвокації прийняття закону" до "адвокації реальних змін".

3. Матриця кодування контенту

Нижче наведено структуровані результати аналізу, що демонструють динаміку кампанії:

Етап	**Ключовий період**	**Основний наратив**	**Категорія аналізу**	**Результат**

І. Адвокація ратифікації	2020 – 2021	«Нам потрібен закон». Листи до Мінсоцполітики, петиції.	Мобілізація, Доказова адвокація	Збір 25 тис. підписів, широке висвітлення проблеми.
ІІ. Політичний тиск	2021 – 2022	«Європа vs країна-агресор». Чому це питання безпеки.	Геополітичне позиціонування	Актуалізація теми на рівні Верховної Ради.
ІІІ. Пост-ратифікаційний моніторинг	2022 – 2023	«Ратифікація - це не кінець». Вимога змін до законодавства.	Контроль імплементації	Виявлення неефективності правоохоронної системи, правозахисний тиск.